

MONOGRAFIA
POKONFERENCYJNA

SCIENCE,
RESEARCH, DEVELOPMENT #16

PHILOLOGY,
SOCIOLOGY AND CULTUROLOGY

Barcelona

29.04.2019- 30.04.2019

U.D.C. 316+8.2+8.1.1.1.1.1 +8.0.1.8+082

B.B.C. 94

Z 40

Zbiór artykułów naukowych recenzowanych.

(1) Z 40 Zbiór artykułów naukowych z Konferencji Międzynarodowej Naukowo-Praktycznej (on-line) zorganizowanej dla pracowników naukowych uczelni, jednostek naukowo-badawczych oraz badawczych z państw obszaru byłego Związku Radzieckiego oraz byłej Jugosławii.

(30.04.2019) - Warszawa, 2019. - 76 str.

ISBN: 978-83-66030-95-4

Wydawca: Sp. z o.o. «Diamond trading tour»

Adres wydawcy i redakcji: 00-728 Warszawa, ul. S. Kierbedzia, 4 lok.103

e-mail: info@conferenc.pl

Wszelkie prawa autorskie zastrzeżone. Powielanie i kopiowanie materiałów bez zgody autora jest zakazane. Wszelkie prawa do artykułów z konferencji należą do ich autorów.

W artykułach naukowych zachowano oryginalną pisownię.

Wszystkie artykuły naukowe są recenzowane przez dwóch członków Komitetu Naukowego.

Wszelkie prawa, w tym do rozpowszechniania i powielania materiałów opublikowanych w formie elektronicznej w monografii należą Sp. z o.o. «Diamond trading tour».

W przypadku cytowań obowiązkowe jest odniesienie się do monografii.

Nakład: 80 egz.

«Diamond trading tour» ©

Warszawa 2019

ISBN: 978-83-66030-95-4

Redaktor naukowy:

W. Okulicz-Kozaryn, dr. hab, MBA, Institute of Law, Administration and Economics of Pedagogical University of Cracow, Poland; The International Scientific Association of Economists and Jurists «Consilium», Switzerland.

KOMITET NAUKOWY:

W. Okulicz-Kozaryn (Przewodniczący), dr. hab, MBA, Institute of Law, Administration and Economics of Pedagogical University of Cracow, Poland; The International Scientific Association of Economists and Jurists «Consilium», Switzerland;

С. Беленцов, д.п.н., профессор, Юго-Западный государственный университет, Россия;

Z. Čekerevac, Dr., full professor, «Union - Nikola Tesla» University Belgrade, Serbia;

Р. Латыпов, д.т.н., профессор, Московский государственный машиностроительный университет (МАМИ), Россия;

И. Лемешевский, д.э.н., профессор, Белорусский государственный университет, Беларусь;

Е. Чекунова, д.п.н., профессор, Южно-Российский институт-филиал Российской академии народного хозяйства и государственной службы, Россия.

KOMITET ORGANIZACYJNY:

A. Murza (Przewodniczący), MBA, Ukraina;

A. Горохов, к.т.н., доцент, Юго-Западный государственный университет, Россия;

A. Kasprzyk, Dr, PWSZ im. prof. S. Tarnowskiego w Tarnobrzegu, Polska;

A. Malovychko, dr, EU Business University, Berlin – London – Paris - Poznań, EU;

S. Seregina, independent trainer and consultant, Netherlands;

M. Stych, dr, Uniwersytet Pedagogiczny im. Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie, Polska;

A. Tsimayeu, PhD, associate Professor, Belarusian State Agricultural Academy, Belarus.

I. Bulakh PhD of Architecture, Associate Professor Department of Design of the Architectural Environment, Kiev National University of Construction and Architecture

Recenzenci:

L. Nechaeva, PhD, Instytut PNPU im. K.D. Ushinskogo, Ukraina;

М. Ордынская, профессор, Южный федеральный университет, Россия.

INNOVATIONS IN TEACHING, LEARNING AND ASSESSMENT

Seit-Asan F. E., Xalilayev A. K. 6

THE MATTERS OF SPEECH CULTURE IN ALISHER NAVOI'S WORKS

Boltaboeva U. M., Karimov B. M. 9

ВПЛИВ «МОВИ» ЮВЕЛІРНИХ ПРИКРАС НА ФОРМУВАННЯ КУЛЬТУРИ ОСОБИСТОСТІ

Драч Д. Л. 12

КОНЦЕПЦІЯ СМЕРТІ І БЕЗСМЕРТЯ У СОНЕТАХ В. ШЕКСПІРА

Козубенко Л.М. 16

СУЧАСНА ПРОБЛЕМАТИКА НОВЕЛ ВІЛЬГЕЛЬМА ГАУФА

Оленич В. А. 18

ОСНОВНЫЕ СПОСОБЫ ОБРАЗОВАНИЯ ТЕРМИНОВ КОСМЕТОЛОГИИ В СОВРЕМЕННОМ АНГЛИЙСКОМ ЯЗЫКЕ

Сасина С.А., Читао Л.Р., Алентьева М.А., Шхумишхова А.Р. 20

CHALLENGES AND SOLUTIONS IN TEACHING SPEAKING IN THE CLASSROOM

Baltabaeva N. 25

THE FUNCTIONING OF EUPHEMISMS IN ENGLISH POLITICAL DISCOURSE

Dziubina O. I. 28

СИНОНІМІЧНИЙ ПОВТОР У РОМАНАХ ШАРЛОТТИ БІНГ'ХЕМ

Гайденок Ю. О. 31

АНГЛІЙСЬКА ГРАФІКА: ЕТАПИ РОЗВИТКУ

Котлярова В. Ю., Ткач М. В., Зіненко Н. В. 33

LEXICAL TRANSFORMATIONS

Крыжак О.Ю. 36

ОСНОВНІ АСПЕКТИ ДИФЕРЕНЦІАЦІЇ ТА ІНДИВІДУАЛІЗАЦІЇ НАВЧАННЯ

Пастушенко О.А. 40

NEOLOGISMS VS. OCCASIONALISMS

Тимошенко О.С. 43

ETYMOLOGY OF ENGLISH IDIOMS

Тимошенко О.С. 46

**LITERALY TRANSLATION AS FUNCTIONAL INTERACTION
OF LANGUAGES**

Крыжак О.Ю. 48

**REALIZATION OF THE COMMUNICATIVE COOPERATION STRATEGY
AT ENGLISH CLASSES**

Urazova S. 50

**СУБСТАНТИВНІ СЛОВОСПЛУЧЕННЯ У ДОСЛІДЖЕННЯХ
ЛІНГВІСТІВ**

Дроф'як Н. І. 56

**EFFECTIVE WAYS OF USING INFORMATION AND COMMUNICATION
TECHNOLOGIES IN TEACHING EFL**

Eshchanova G. 59

METAPHOR BORROWINGS IN PSYCHOLOGICAL DISCOURSE

Dudok R., Vysotska O. 62

EVOLUTIONAL AND PSYCHOLOGICAL ORIGIN OF THE METAPHOR

Vysotska O. 70

INNOVATIONS IN TEACHING, LEARNING AND ASSESSMENT

Seit-Asan Feride Ernestovna,

the 2nd year student of Romance-Germanic philology faculty of Uzbek State World Languages University, Uzbekistan, Tashkent.

Xalillayev Adilbek Kurambayevich,

Scientific supervisor, teacher of Uzbek State World Languages University, Uzbekistan, Tashkent

Key words: innovation, technology, multimedia, foreign language, knowledge assessment, method, strategy.

Nowadays teaching and learning foreign languages, especially English is spreading rapidly through the world. In today's modern life, technology plays a great role in every sphere such as business, economy, politics as well as education. Learning or teaching English with the help of technology generate profitable results in education.

When it comes to teaching English by technology, we should deal with innovative tools, which include multimedia and mobile devices. As we know, Technology is an important part of language learning throughout the world in all fields. We are likely to find it in the primary education as much as in high education. For instance, internet involves various usage, which has a vital important role and great potential in educational life. It is widely used in language learning all over the world. Although, the technology use in secondary or foreign language learning has brought certain advantages. Multimedia is the combination of numerous digital media types such as audio, video images, presentation, radios and TV to provide the audience with information. Tra-

ditional methods have not identified the proper ways of teaching students and interactive results. Many universities are selecting Project-Based Learning (PBL) as an interactive method and it may have a chance to check student's creativity, critical thinking and others by solving problems. We can use multimedia technology as an innovative teaching and learning tool in a Project-Based Learning by giving opportunity of training in this skill to the students. In this method we can create an environment to a teacher and student, and multimedia which can impact the process of teaching sufficiently. However, in traditional teaching, there is the combination of a teacher and student and this causes only teacher centered environment however in Project Based Learning there will be learner-centered environment. By using these multimedia instruments, we can see effective results from the student's acquisition in learning English. What kind of changes we can observe in assessment of student's knowledge? According to some scholars details there have also been intense changes in views on the role of Classroom-Based Assessment (CBA).

Assessment has typically been known as a tool for making summative judgments of student achievements.

Decisions as to whether students should advance to the next level, move to university programs, and so on are based on the results of “summative assessments”. But increasingly, assessment is also seen as a tool for learning. Assessment, in this view, plays a “formative” role -allowing teachers to identify gaps in student learning and to adapt teaching appropriately. And using modern technologies and innovations requires various types of assessment. For instance; while teaching students with the help of multimedia or web blogs and mobile devices assessment for students can be known easily and students can also know their results. In that case, it helps students know their mistakes or correct these mistakes as soon as possible and students can manage their time. But in every country they have their own assessment criteria and they have own methods how to assess the students’ knowledge.

In addition, some countries declared several policies, which are devoted to assessment. In their policies, several countries such as New Zealand, Norway, Switzerland, Austria, France, Luxemburg, Italy, UK and Germany promote the development of key competences in their national curriculum frameworks. They check the comprehension according to the abilities of learners. These include skills, knowledge and attitudes for “learning-to-learn, team and independent work, skills for communication and so on. National curriculum frameworks may en-

courage teaching of basic literacy and numeracy skills within the context of other subjects. Vocational and academic streams may be integrated. Or students may have the chance to participate in interdisciplinary projects. The emphasis is on helping students to develop the capacity to synthesize knowledge from a range of disciplines. And some countries such as Denmark, Canada, Finland (2005) have policies supporting the usage of formative assessment as a way to build students’ skills for self-assessment and learning-to-learn and to lo raise levels of achievement, particularly for low performing students.

Today in Our country we have been new ways and methods for assessing the students’ knowledge and the system of assessment has changed significantly ad according to the utilization of modern interactive methods such as TBL (Task Based Learning), PBL (Project Based Learning), CBL (Content Based Learning) and so the criteria of assessment has also changed.

To sum up, we have a lot of opportunities using new innovations and all modern technologies and new techniques, methods and strategies but we should know When we can use them, Whom we can teach these techniques, and according to the approaches How we can evaluate students’ comprehension. In any way we should pay attention to the quality of lessons and the acquisition of students in English lessons by connecting all aspects such as Grammar Vocabulary, Speaking. Writing, Listening and Reading in one lesson.

Refereaces

1. Damedharan Dr.V, Rengaranjan Mr. (2011) Innovative Methods Teaching New York: MC Graw-Hill
2. Solanki D. Sbyamlee MPhil (2012), Use a Technology in English Language Teaching and Learning. International Conference on Language, LACST Press.
3. Gary Motteram (2014). Assessment in Teaching Foreign Languages, UK. British Council.
4. Graddol D. (2009). The Development of Tendency of the Modern Foreign Language Teaching and the Computer Instruction Oxford Press, vol. 1, No 4.

THE MATTERS OF SPEECH CULTURE IN ALISHER NAVOI'S WORKS

Umidakhon Boltaboeva Mansurjonovna

Fergana regional branch of the Uzbek State Institute of Arts and Culture

Karimov Bobur Murodzhon Ugli

1 st year student of the Fergana regional branch of the Uzbek State Institute of Arts and Culture

Аннотация: В этой статье рассматриваются искусство правописания и речи. В то же время, недостатки речи и способы устранения дефектов также показаны.

Ключевые слова: Речь, красноречие, артикуляция, интонация

Annotation: This article discusses the art of spelling and speech. At the same time, speech deficiencies and ways to eliminate defects are also shown.

Key words: Speech, noteworthy, articulation, intonation.

The works of Alisher Navoi, great thinker of the Uzbek people, are great literary, spiritual and linguistic treasures. They are not only fiction, but also extensive scientific findings on different subjects, such as theology, linguistics, history, literary criticism, art and culture. Speaking about the word and speech he has been focusing on the user's language, such as vocals, speech and vocabulary. According to his speech, Navoi divides speakers into two parts: 1. Speakers with positive qualities. 2. Speakers with negative qualities. His works include more than 70 phrases with positive qualities, more than 14 phrases expressing the defects of negative quality speeches. Speaking of speeches, words and sentences, Navoi also paid special attention to their pronouncing, tune and melody. He explains the ability to talk, speech, vocabulary and word:

Nutq sochsun bazm aro gavhar yo rab,
Yo rabki, ijobat aylagil har yo rab

In the works of great writers there are also numerous and deep ideas on many aspects of speech, speech, communication and culture of communication, attitude and respect for language, writing, humor, and so on. Speech culture is a reflection of the culture of the individual social society. The culture of speech culture should also be high in people of high culture. Therefore, it can be said that culture is a reflection of the general state and prosperity of the social system.

Speech culture is written and oral. Speaking of oral culture, it is understood as fluent, direct, meaningful and linguistic in speech.

Let's now focus on speech culture, the art of speech and its other features.

You can classify the oral art of a person into a beautiful style of speech and appearance. Indeed, good speech can be divided into different spheres and phenomena.

The splendor of speech depends on the speaker's ability to speak freely and

BEAUTIFUL SPEECH SYSTEM

Nº	A) direction (sector)	B) types
1	Spiritual and educational, literary art, social and political conversations	Spiritual and educational performances, theater, cinema television and dubbing, speech about political rally propaganda speech
2	Speak well in academic (audience)	Lecture in higher education academic speech scientific information
3	Good speech in court	The prosecutor or the prosecutor's speech, prosecutor or defense counsel

easily. Given these aspects, we give a classification, which is presented in the following figure.

General philosophical methods of fine speech, including artistic techniques, are the basis of cooperation. In such cases, images, metaphors and works of art should be used in the notation.

Some people want a culture of speech, with beautiful words, cunning sentences. Unfortunately, the termination of such activities does not always lead to war and pranks in speech. In conclusion, it should be noted that not only the artist, but also an intelligent person must master the culture of speech. To create an artistic, high level of speech culture, it must have a high culture of speech in everyday life.

Alisher Navoi expresses some remarkable ideas about the decency of speaking as he deals with some of the defects in human behavior. Particularly, the imprint XIV of the poem «Hayratul-abror» is devoted to the word morality. The poet says:

“Soʻz guhariga erur oncha zaraf

Kim boʻlsa olmas anga gavhar sadaf”

So, the aware well-bred person, must think and then communicate to the interlocutor. If a man's appearance is good, but if he spreads evil and hurts your heart, and burns it with falsehood, who will cure this wound? How can you

get the healing from this kind of heart disease? The poet can prove that a word wound is worse than a knife wound. We express the whole of what we are seeing through our emotions and feelings, with the help of words. It also distinguishes humanity from the world of creation. The speech culture has written and verbal forms. Speaking about culture of speech we mean clearness fluency, significance fondness of the speaker. In order to be cultural, the speaker must first know the value of the word. The mother tongue is an invaluable blessing, just as the mother is. From this point of view, ignorance and disrespect to the mother tongue is disrespect towards the blessed parents, disrespect for the honorable ancestors. Some people want to have a culture of speech, with beautiful words, crafty sentences. Unfortunately, the end of such pursuits is not good and leads to mischief in speech. Finally it should be noted that not only an artist, but also an intelligent person must master the culture of speaking. In order to create artistic, literary, high level of speech culture, a person must have a high culture of speech in everyday life. It is well known that Uzbek is one language with a lot of dialects. This, in the sense of literary pronunciation, requires a finer endeavor.

The artists are the leading propagandists of the literary language. That's why the radio and television speeches should also be the most exemplary speech strictly adhering to the rules of the Uzbek literary language. Stage speech is one of the most impressive in educating the public speaking culture. That's why it is important to pay attention to the stage speech. The importance of the artist's articulation with the correct literary pronunciation is also important, and the precise pronunciation has a clear impact on the literary and artistic level of the stage. Taking into account the fact that theater is an important means of educating millions of people, the responsibility for the arts will grow. Stage speech is a word spoken from the stage. The word is a mirror of the thinking treasure, not only a means of expressing thoughts, but also an active factor that expresses the inner world of the hero. In the struggle for the fate of the heroes and for the fate of others, it is one of the key tools to achieve the end. Jalaliddin Rumi said the following:

One word destroys the world,

One word makes a coward wrestler.

The meaning of the word is so precise that it becomes clear and sharp, making it easier to achieve the intended purpose. Nowadays, theater arts, television and ra-

dio have a problem of eliminating defects in speech, and the need to pay attention to the complex of exercises that make speech livelier and error free, so the effort to improve the vocabulary art is reflected in the manual.

We all know that there are written and oral expressions in the talk. Orthography is a study of written speech. Orphaepia studies oral speech. Orfoepia defines pronunciation and correct speaking. Two things play an important role in the formation of Orfoepia. One of these is orthography, and the other is the various expressions of the national oral speech and various dialect pronunciations. The dialects of our language are different from the norms of our literary language. Their pronouncements do not conform to the literary pronunciation norms. The more accurate the literary language is, the more accurate the pronunciation is.

References:

1. Collection of materials of the Republican scientific-theoretical conference "Work of Alisher Navoi and the problems of spiritual development." Navoi – 2001. P. 80.81.82
2. N. Goipov, D. Yusubov, A. Mavlyanov. Course «Talking Art». Tashkent – 2012. P. 10.11.
3. Ahmadjon Tulaganov. Scenic speech. Publisher «Music». Tashkent 2010. P. 19.20.23.24.50

ВПЛИВ «МОВИ» ЮВЕЛІРНИХ ПРИКРАС НА ФОРМУВАННЯ КУЛЬТУРИ ОСОБИСТОСТІ

Драч Д. Л.,
студентка юридичного факультету,
Донецький національний університет імені Василя Стуса,
науковий керівник – доцент кафедри української філології
й культури **Жаровська О.П.,**
Донецький національний університет імені Василя Стуса

Ключові слова: культура особистості, символізм, ювелірні прикраси, культурологічна свідомість, мистецтво.

Key words: personality culture, symbolism, jewelry, culturological consciousness, art.

Ювелірні прикраси залишаються однією з найбільш цікавих характеристик культурологічного буття людини, адже вони дозволяють якнайширше підкреслити свою індивідуальність. Кожний філігранний виріб відзначається своєю неповторністю, зокрема завдяки використанню різноманітних символічних оздоблень, які наділені певним змістовним наповненням та мають вплив на свідомість людини, формування її культури. У різні часи дослідженню проблематики символізму ювелірних прикрас свої роботи присвятили Л. Русанова, Л. Клочко, Р. Михайлова, Г. Колтукова, О. Шейніна та інші. Для нашого дослідження актуальним є визначення впливу символіки ювелірних прикрас на формування культури особистості.

Ювелірне мистецтво України формувалося протягом тисячоліть і бере свій початок із тих часів, коли роль прикрас була не лише практичною та естетичною, а ще й символічною. Тоді філігранні вироби характеризувалися

багатофункціональністю, тобто їх призначення було магічним, естетичним та практичним. Завдяки цьому вони слугували своєрідними оберегами від нещастя та хвороб, а також вказували на станове місце людини в суспільстві, належність до певного роду, племені [4, с. 148]. Нині давні символічні мотиви також широко використовуються в мистецтві прикрас, однак тепер їх основною функцією є декоративна [2, с. 65]. Незважаючи на тенденції постійних змін у суспільно-культурологічному житті, орнаменталізм прикрас не перестає позначатися на свідомо-психологічному рівні інтелекту людини. Також під символом прийнято розуміти певний спосіб активізації образно-метафоричного мислення, завдяки якому людина через абстрагування розпізнає в орнаментальних зображеннях широкий спектр смислових, духовно-почуттєвих і ціннісних відтінків [1, с. 243].

В основу орнаментальної композиції майстер вкладав сюжети або симво-

ли, які становили надважливу роль для життя тогочасного суспільства і мали однозначне тлумачення – родючості, життя, щастя, добра, сил природи, – антропоморфні, зооморфні, рослинні та геометричні зображення. Зображення тварин використовувалися як своєрідні обереги або амулети. За допомогою мови символів у прикрасах відображалося власне бачення світу, мистецтво, культура, традиції, релігія та міфологія [4, с. 149]. Для цього використовувалися рослинні, геометричні та зооморфні візерунки [6, с. 114].

Як відомо, кожен обирає прикрасу з таким орнаментом, який певним чином пов'язаний з характеристиками свідомості особистості та відображає її сутність, тобто який імпує людині відповідно до її життєвих принципів та переконань. Асоціативний зв'язок допомагає людині сприймати інформацію з символів на рівні підсвідомості. Так, психологія розкриває поняття «символ» через образ, що представляє інші образи та змісти [9, с. 437]. На підсвідомому рівні індивід вловлює цей вплив знаків, який згодом відображається на функціонуванні його психіки, тобто свідомість певним чином піддається підпорядкуванню. Знаки мають властивість впливати на архетипічну складову психіки індивіда завдяки дії, яка заснована на схильності індивіда до неусвідомленого навіювання [8]. Дослідник А. Курочкін вказував на широке залучення рослинних мотивів, у тому числі символів вегетативної сили й родючості, в образотворче й

прикладне мистецтво християнської Русі. Ці мотиви знайшли своє відображення в архітектурній орнаментіці, книжковій мініатюрі, золотощвейних виробках, ювелірних прикрасах, причому вони виконували не тільки декоративну, але й магічно-оберегаючу функцію [5, с. 142]. Рослинні орнаменти чи не найбільше застосовувалися у сфері господарських та сімейно-шлюбних відносин, а тому вони втілюють ідею родючості [1, 250].

Зазвичай ювелірні вироби, які прикрашаються трояндами, символізують здоров'я; лавром – успіх та славу; макком – красу й молодість; тюльпаном – кохання. Ювелірні прикраси, що містять такі символи, найкраще характеризують взаємозв'язок людини й природи. Зооморфні мотиви є також частим елементом декору ювелірних прикрас. Зокрема, зображення таких птахів, як голубів, символізує міцну дружбу, лагідність і наївність; ластівок – цілеспрямованість і зосередженість на меті; сов і сичів – екстрасенсорні здібності й мудрість; ворон – владу; лебедів – вірність і щирість. Що ж до риб, то вони здавна уособлюють Ісуса Христа, а також мовчазність, мудрість, щастя і достаток; дельфіни – гострий розум, однолюбність і вірність; медузи – прагнення до врівноваженості. Символічне значення комах як елементів оздоблення ювелірних прикрас також різноманітне: метелики означають комунікабельність, легковажність і непостійність; божі корівки – удачу; бджоли – любов і працелюбність; скарабей – мужність і хоробрість. Зміст

орнаментальних зображень тварин теж вирізняється багатоманіттям: зайці характеризують міцне здоров'я і щастя; коні – творчість; слони – силу духу, фінансову спроможність, щастя і співчуття до ближнього; собаки – вірність і дружбу; жаби – здоров'я. Особистість під час вибору прикраси з тими чи іншими анімалістичними мотивами надає перевагу тій, яка зображує тварину, що за своїм характером та здібностями найбільше імпонує потребам людини. Антропоморфні мотиви в декоративно-ужитковому мистецтві, зокрема в орнаментиці, вирізняються специфічними рисами, а саме дуалізмом декоративної і функціональної складових. Антропоморфні орнаменти характеризуються тісним зв'язком із функцією речі, її матеріалом і технологією виконання. Саме зображення і тлумачення його змісту залежать від технологічних прийомів, використаних для створення зображення, та призначення, оскільки функціональність речі визначає характер декору, що має складну структуру [3, с. 22].

Геометрична символіка є чи не найбільш поширеним елементом декору ювелірних прикрас. Так, ромб є символом родючості; восьмикінцева зірка – Бога і духовного стану людини; спіраль – мудрості; вісімка – нескінченності і водної стихії; коло – безперервності, сонця та енергії; квадрат – досконалості і гармонії; трикутник – єдності 3-х світів та стихій, а також вогню [7]. Загалом же геометричні орнаменти є своєрідним відо-

браженням душевного стану та характеру особистості. Це означає, що фігурна символіка може так чи інакше впливати на поведінку людини, визначати її поведінку та спрямовувати діяльність в певне русло. Розуміння символізму прикрас та його правильне використання дає змогу створювати нові орнаменти. Загалом, розвиток мистецтва орнаментального оздоблення прикрас буде впливати на суспільство в цілому, активізуючи в нього такі внутрішні мотиви, що на підсвідомому рівні будуть формувати сприятливу атмосферу доброзичливості, творчості, розвитку, гармонії та миру [9, с. 436].

Отже, кожний зображений в ювелірних прикрасах символ має своє неповторне значення, яке полягає не лише в оздобленні, а й у відображенні певного змісту, що так чи інакше дозволяє з'ясувати індивідуальні характеристики особистості, зрозуміти вплив орнаментів на формування культури особистості.

Література

1. Баранова Н. Обрядові символи естетичних цінностей культури // Наукові записки НаУКМА. Серія «Філософія». 2011. Вип. 9. С. 242–251.
2. Вamuш А. Відображення первісних вірувань у металевих прикрасах жіночого костюму населення карпато-дністровського регіону в другій половині V – X століть // Українське небо 2. Студії над історією астрономії в Україні. Археoaстрономія. 2016. С. 65–85.
3. Земпер Г. Практическая эстетика. Москва: Искусство, 1970. – 320 с.
4. Колтукова Г.В. Традиції української орнаментики в сучасних ювелірних

- прикрасах // Вісник ХДАДМ. Мистецтвознавчі та культурологічні аспекти дизайну. Дизайн-освіта в Україні: сучасний стан, перспективи розвитку та євроінтеграція. 2011. № 6. С. 148–152.
5. Курочкин А. В. Растительная символика календарной обрядности украинцев // Обряды и обрядовый фольклор. Москва: Наука, 1982. С. 138–163.
6. Луць С.В. Творчість митців КЮД «Лобортас» у контексті українського ювелірного мистецтва кінця XX – початку XXI століття. Дис. ... канд. мистецтвознавства. Львів, 2017. 325 с.
7. Мельничук Ю. Символи та знакові системи орнаментів: [Електронний ресурс]. – Режим доступа: <http://www.skarby.org.ua/simvoli-ta-znakovi-sistemi-ornamentiv/> (Дата обращения: 20.04.2019).
8. Новых А. АллатРа: [Електронний ресурс]. – Режим доступа: <http://sensei.org.ua/read/downloads/category/1-anastasiya-novykh?download=42:allatra> (Дата обращения: 20.04.2019).
9. Панькова А.Д. Вплив символів і знаків на людську свідомість у трудових і навчальних процесах // Соціально-трудова відносини: теорія та практика. 2014. №1. С. 436–440.

КОНЦЕПЦІЯ СМЕРТІ І БЕЗСМЕРТЯ У СОНЕТАХ В. ШЕКСПІРА

Козубенко Л.М.

кандидат педагогічних наук, доцент кафедри української і зарубіжної літератури та методики навчання

ДВНЗ «Переяслав-Хмельницький державний педагогічний університет ім. Г. Сковороди»

Ключові слова: сонет, життя, смерть, безсмертя, поет, герой

Keywords: sonnet, life, death, immortality, poet, hero

Проблеми життя та смерті в усі епохи була досить актуальною для людського суспільства. Ці проблеми варто розглядати в динаміці розвитку людства, в тому процесі, коли людська особистість осмислює себе як людину.

В. Шекспір був видатною особистістю доби Ренесансу. Його серце було наповнене високих почуттів дружби, любові, віри в торжество добра, милосердя і справедливості. Свої поетичні твори він присвятив служінню людству, і тому так болісно ліричний герой сприймає навколишній світ, де панують зло, жорстокість, несправедливість.

У низці сонетів розкривається тема смерті і безсмертя, тема нетлінності творів мистецтва, розуміння того, що поет буде безсмертним у своїх творіннях:

Державців монументи мармурові

Переживе могутній мій рядок

Сонет 55 [3, с. 71].

У сонеті 107 ця думка набуває подальшого розвитку і гнучкості:

В моїх рядках по смерті ми
воскреснем,

І смерть не роз'єднає нас. Вона

З косою йде на дикі племена

І їм страшна, німим і безсловесним.

Твій пам'ятник з моїх натхнених
слів

Переживе гробниці королів

[2, с. 670].

Не дивлячись на те, що більшість сонетів присвячено розв'язанню етичних проблем, у них постійно проявляється інтерес поета до громадського життя своєї епохи. Виникають образ держави, яка гине під натиском Часу, війни, яка борознить сланцями лице землі, скнари, який тремтить над скарбами, або людини, яка вихваляється здатністю свого походження. Саме вони свідчать про пильну увагу, з якою В. Шекспір ставить до найрізноманітніших явищ дійсності.

Одним з найдраматичніших віршів збірки є сонет 66. Його зміст провіщає славетний монолог Гамлета. Твір побудовано за

принципом емоційного нагнітання трагізму, що відповідає зростанню душевної тривоги героя.

З цим сонетом має тісний взаємозв'язок сонет 32. Думки про смерть, зроджують роздуми про долю власних творів. Очевидно, що, пишучи сонет 32, В. Шекспір мав на думці графа Саутемптона.

В період, коли писалися шекспірівські сонети було убито поета Кристофера Марло. Крім того, у Лондоні набирала потуги чума. Можна здогадуватися, що смерть, яка досі видавалася поетові чимсь доволі далеким, стала цілком зримою. Звідси поява сонета – підсумку пережитого життя, сонета-плачу по втрачених друзях і думок про посмертну долю «первістка його любові».

Як проживеш мою погожу днину,
Коли затулить очі смерть мені,
І цю мою нехитру писанину
Переглядатимеш в самотині,
Зістав мене з поетами новими, –
Я, мабуть, програватиму, але ж
Ти збережи мій твір не задля
рими, –

Мою любов ти в ньому збережи.
[3, с. 47].

Вочевидь, що В. Шекспір мислив себе поетом незалежно від того, що саме писав – віршовані п'єси, поеми чи сонети. Він був поет за способом «блукання поміж небом і землею»; цей

спосіб – бачення «внутрішнім оком» («поетів зір»), бачення образами («уява створює подобу речей незнаних»), а «плоть», і «назву», і «місце» надавало баченому його перо [1, с. 182].

Людська особистість живе в просторі часів: в минулому, в сьогоденному, в майбутньому. Смерть також має свій час, але цей час особливий: він перестає бути дійовою особою і не є календарним.

Як я помру, ти туги не заводь,
А плач не довше за скорботні
дзвони,

Вістуючи, що віддано цю плоть
Гидкий черві у ще гидкіші схрони
Сонет 71 [3, с. 87]

Отже у своїх сонетах В. Шекспір торкається загальнофілософських проблем смерті і безсмертя. Глибоко пізнаючи історичну правду, поет поставив у своїх творах такі масштабні та важливі для суспільства питання, що вони переходять із доби в добу, від покоління до покоління, зберігаючи свою життєву силу й безсмертя.

Література

1. Габлевич М. Шекспірів Ерос життя і творчості. Вступ до коментарів // Шекспір В. Сонети. Львів: Літопис, 1998. С. 171 – 206.
2. Шекспір В. Сонети // Шекспір В. Твори в 6-ти томах. Київ: Дніпро, 1986. Т.6. С. 670 – 783.
3. Шекспір В. Сонети. Львів: Літопис, 1998. 368 с.

СУЧАСНА ПРОБЛЕМАТИКА НОВЕЛ ВІЛЬГЕЛЬМА ГАУФА

Оленич Вікторія Андріївна,

Студентка групи НА-16М Інституту іноземних мов
Дрогобицького державного педагогічного університету
ім. Івана Франка

Ключові слова: новелістика, література, новела, письменник, реаліст.

Key-words: novelistic, literature, story, writer, realist.

Однією з важливих тенденцій розвитку літератури XIX століття стало звернення авторів до сучасної дійсності. Уже в пізньому романтизмі намітилася тенденція до зображення сучасної моралі. Це в рівній мірі стосувалося опису побуту та суспільного життя. Одним з перших німецьких письменників, котрі звернули увагу на конкретні життєві конфлікти свого часу був відомий німецький письменник Вільгельм Гауф. У всіх його новелах йдеться про події з повсякденного життя.

Юний автор охоче зображає в своїх новелах сучасний побут. Це не раз наголошувалося дослідниками. У «Жебрачки з моста мистецтв» докладно описана робота парового механізму, хоча за часів В. Гауфа тільки починали з'являтися в Німеччині різні технічні винаходи та промислове обладнання.

У своїх новелах автор піднімає цілий ряд актуальних питань: недосконалість німецької юриспруденції («Співачка»), проблему влади і політичних інтриг («Єврей Зюс»), літературні звичаї епохи («Останні лицарі Марієнбурга»), суперництво між німецькими землями, збіднення дворян-

ства, роль Наполеона в європейській свідомості («Портрет імператора»), роль і місце жінки в родині, суспільстві та мистецтві («Жебрачка з Моста мистецтв», «Співачка»), обмеженість провінційного «освіченого стану» («Отелло», «Співачка»). У новелістиці Гауфа відбилося культурне життя і ідеологічний клімат епохи [3,67].

Можна згадати також про роздуми над важким життям селян в «Портреті імператора». В цьому останньому творі автора іронічно, але все ж досить правдоподібно представлені суперечки між жителями північних і південних земель Німеччини, точніше, між прусами і швабами.

Звернення В. Гауфа до дійсності виражається також в чітко визначеному хронотопі (всі новели крім «Співачки»). Письменник не обмежується простими вказівками місця і часу. У новелах Гауфа досить очевидний місцевий, локальний колорит. Дослідниками відзначено, що новели «Жебрачка з моста мистецтв», «Співачка», «Єврей Зюс» сповнені натяками, та навіть прямими вказівками на мальовничі куточки Штутгарта того часу [4,57]. Те, що дія відбувається в ві-

домих і конкретно зазначених місцях, не могло не привертати читача.

Не будучи зрілим реалістом, В. Гауф ще не міг відображати в своїх творіннях всі зміни особистості в процесі її становлення. Однак молодий автор уже намагається вихопити з навколишньої дійсності ключові моменти і перекласти їх на папір. Незважаючи на не надто глибокі характеристики дійових осіб, автор намагається оцінити людину в контексті її соціального стану, що представляє інтерес не тільки для читача попередніх століть, а й для сучасної публіки.

Здебільшого, персонажі В. Гауфа – рядові представники його кола: приємні та ще недосвідчені молоді люди. Набір характеристик в арсеналі автора не відрізняється різноманітністю. Багато персонажів схожі один на одного. Найчастіше в центрі оповідання стоїть молододіа людина, здатна до тонкого почуття, якому належить зіткнутися з життєвими колізіями [4,36].

Часом письменник виступає за межі цієї обмеженої «території», адже в поле його зору потрапляють люди з інших соціальних верств: представники княжого роду в «Отелло», декласовані елементи (Пальві, Бункер в «Останніх лицарях Марієнбурга», жебрачка Жозефа в першій частині «Жебрачки з моста мистецтв»).

Мовний лад новел також свідчить про поступовий відхід від романтичного «монологізму». Автор всіляко намагається наблизити мову дійових осіб до розмовної. Відтворюючи живу мову епохи, письменник змушує своїх героїв часто вживати модні в той час французькі запозичення: «en miniature» – в мініатюрі, «Rouladen» – рулади, «rendezvou» – побачення, «Kabriolett» – кабріолет, «Gardine» – завіса, «Kombattanten» – воїни, «Sentiment» – почуття [1,27].

Всі ці прагнення свідчать про нові тенденції в літературному процесі, про відчуття молодим автором впливу часу, про поступовість відходу від старої літературної традиції.

Список використаних джерел

1. Deutsche Literaturgeschichte in einem Band. – Berlin: Volk und Wissen Volkseigener Verlag, 1971. – 768 S.
2. Hamann R. Die deutsche Malerei / R. Hamann Leipzig, Berlin. 1914.
3. Hammer. K. Wilhelm Hauff / K. Hammer // Deutsche Literaturgeschichte in einem Band. – Berlin: Volk und Wissen Volkseigener Verlag, 1971. – S. 309.
4. Hofman H. Wilhelm Hauff. Eine nach neuen Quellen bearbeitete Darstellung seines Werdeganges / H. Hoffman. – F. a M.: Moritz Diesterweg, 1902. – 298 S.
5. Otte I. Das Bild der Dichterpersönlichkeit Wilhelm Hauff und das Bild des Menschen in seinen Werken. / I. Otte. – München, 1967. – 224 S.

ОСНОВНЫЕ СПОСОБЫ ОБРАЗОВАНИЯ ТЕРМИНОВ КОСМЕТОЛОГИИ В СОВРЕМЕННОМ АНГЛИЙСКОМ ЯЗЫКЕ

Сасина С.А.

Канд. фил. наук, доцент кафедры английской филологии
Адыгейский государственный университет, г. Майкоп

Читао Л.Р.

Канд. пед. наук, доцент кафедры иностранных языков
Адыгейский государственный университет, г. Майкоп

Алентьева М.А.

Канд. фил. наук, доцент кафедры иностранных языков
Адыгейский государственный университет, г. Майкоп

Шхумишхова А.Р.

Канд. фил. наук, доцент кафедры иностранных языков
Адыгейский государственный университет, г. Майкоп

Ключевые слова: термин, терминосистема, способы словообразования, косметология

Keywords: term, term system, word-building, cosmetology

Возрастающая роль науки в жизни современного общества обусловила нахождение проблемы исследования термина и терминологии в ряду наиболее важных проблем языкознания. Терминология привлекает внимание современных исследователей в связи большим потоком научной и технической информации, процессами интеграции и усилением процессов терминотворчества. В ней часто отражаются процессы социального развития и научно-технического прогресса общества.

В настоящее время большое внимание привлекает к себе сфера косметической терминологии. Эта область терминологии постоянно растет и развивается. Косметология сейчас – это уни-

кальная научная дисциплина, которая не стоит на месте. Постоянно растущий интерес к этой науке проявляют не только специалисты в области медицины, но и языковеды.

Сфера косметики и ее языковое наполнение вызывает интерес в связи с тем, что сами объекты, входящие в эту сферу, возникли в глубокой древности и сопровождают человека в течение тысячелетий. С давних времен существовали различные косметические средства как декоративные, так и лечебные, обладающие собственной номинацией. Постепенно с течением времени происходил процесс определенной унификации, как самих понятий, так и связанной с ними терминологии.

В наше время, которое характеризуется процессами глобализации и, как следствие, взаимопроникновением произведенной в разных странах мира косметики, растет потребность в высококвалифицированных специалистах, способных осуществлять коммуникацию в данной сфере на разных языках, и владеющих косметической терминологией и навыками ее адекватного перевода. Исследование закономерностей процесса формирования и пополнения косметологической терминологии позволяет решить теоретические и прикладные вопросы перевода и изучения состояния современного языка.

Известно, что в основном, способы словообразования терминов соотносятся со способами образования общелитературной лексики. Однако проблема терминологического словообразования и в настоящее время является недостаточно изученной. В данной статье мы попытаемся проанализировать систему словообразования в области косметической терминологии в современном английском языке.

Успешное развитие и совершенствование косметической индустрии послужили причиной выявления новых понятий и, соответственно их языковой номинации. Терминологическая система женской косметики характеризуется значительным числом составляющих ее единиц терминов-слов и терминологических словосочетаний.

Следует отметить, что в лингвистической литературе для названия слов, состоящих из одной морфемы, исполь-

зуется термины – «простое слово» и «корневое слово». Корень (корневая морфема) характеризуется как «носитель вещественного лексического значения слова, центральная его часть, остающаяся неизменной в процессах морфологической деривации;... простая, или непроизводная основа слова, остающаяся после устранения всех словообразовательных и/ или словоизменительных элементов» [1, 242]

Зачастую простые термины называют еще однословными терминами. Они отличаются от общеупотребительной лексики своей семантической организацией. Словообразование таких терминов подчиняется, в общем, тем же закономерностям и регулируется теми же моделями, что и словообразование в целом. Морфологические свойства простых терминов подчинены единым для всего языка правилам грамматического строя.

Среди простых корневых слов в терминосистеме английского языка мы выделяем термины-существительные и термины-прилагательные.

В английском языке к простым терминам-существительным можно отнести: *cream* (крем), *deodorant* (дезодорант), *lotion* (лосьон), *shampoo* (шампунь), *spray* (спрей), *soap* (мыло), *mask* (маска). Примеры простых терминов-прилагательных единичны в английском языке: *facial* (для лица), *abrasive* (отшелушивающий), *cleansing* (очищающий).

Наряду с простыми терминами-словами в терминосистеме английского языка встречаются производные

слова-термины. Следует отметить, что производное слово является специфической единицей словообразовательной системы. Создание каждого нового производного слова есть, прежде всего, овеществление определенного семантического намерения говорящего, его попытки отразить в новой форме новое значение [2, 118]. Специфика семантики производных слов обусловлена характером сочетаемости значений компонентов нового слова. Общее значение нового слова выводится из значений его компонентов: основ и словообразовательных аффиксов.

Производные слова в рамках нашего исследования представлены терминами-существительными, терминами-прилагательными и терминами-причастиями.

В большинстве случаев наименования косметических средств представляют собой суффиксальные образования, созданные путем прибавления суффикса к основе, которая, в свою очередь, может быть глаголом, прилагательным или существительным.

Важно отметить, что суффиксальный способ является ведущим способом терминообразования существительных в английском языке.

В косметической терминосистеме английского языка наибольшая активность отмечается у суффикса *-er* – *softener, liner, remover*. Интересен тот факт, что помимо общепринятого значения деятеля, того, кто совершает определенное действие, суффикс *-er* при добавлении к глаголу может образовывать слова, обозначающие нео-

душевные предметы: *cleanser* – очищающее средство для снятия макияжа; *concealer* – маскирующий крем; *highlighter, brightener, illuminator* – пудра с эффектом сияния.

Для английского языка также характерно безаффиксальное образование новых слов способом конверсии: *to brush* – (чистить щеткой, причесывать) – *a brush* – (кисточка, расческа); *to wash* – (мыть, смывать) – *a wash* – (гель для умывания); *to soap* – (мылить) – *a soap* – (мыло).

Ведущим способом образования терминов-существительных в области косметологии в английском языке является суффиксальный.

В словообразовании терминов-прилагательных в английском языке основными являются суффиксальный и префиксально-суффиксальный способы.

Остановимся на суффиксах, которые проявляют наибольшую словообразовательную активность: суффикс *-ing* – *cleansing wipes* (очищающие салфетки), *cooling tonic* (охлаждающий тоник), *clarifying serum* (отбеливающая сыворотка), *moisturizing gel* (увлажняющий гель), *reviving shampoo* (восстанавливающий шампунь). Примером менее активных суффиксов терминов-прилагательных в английском языке являются: *-ic* – *acrylic liquids* (акриловая жидкость), *-al* – *facial cream* (крем для лица), *-ive* – *abrasive cream* (скраб).

Анализ производных терминов-прилагательных позволяет утверждать, что в английском языке термины, образованные по префиксально-суф-

фиксальному способу встречаются редко.

При этом было установлено, что наиболее активно в словообразовании терминов участвуют интернациональные префиксы и полупрефиксы, такие как: **ultra-**: *ultralift serum* (сыворотка для улучшения контура лица), **re-**: *rehydrating cream* (крем на водной основе), **anti-**: *anti-ageing cream* (крем против морщин).

В образовании терминов-причастий в английском языке принимает участие суффикс **-ed**: *advanced nutri lip* (улучшенная витаминизированная губная помада).

Префиксально-суффиксальный способ образования производных причастий в английском языке представлен единичными примерами: **en-**: *enhanced cream* (усовершенствованный крем), *enriched body cream* (витаминизированный крем для тела). Важно отметить, что частотность данного способа словообразования невысока.

К продуктивным способам терминологической номинации относится создание и использование сложных слов в различных терминосистемах. Под сложными словами мы понимаем слова, которые представляют собой сочетание двух или более слов, совпадающих с формами, приводимыми в словарях. Остановимся на некоторых моментах, касающихся сложных слов.

Преимуществом сложных терминов является способность концентрировать в одной единице большое количество информации. Благодаря эконо-

мичности подобных терминов создается оптимальная номинация специального понятия, мотивируемого необходимым количеством соответствующих признаков. Причиной употребления сложных слов является то, что иногда простого слова бывает недостаточно, чтобы четко охарактеризовать предмет, поэтому в этом случае употребляется сложное слово.

Для английского языка характерно образование косметических наименований путем сложения двух основ, в результате чего образуются существительные, которые объединяют значения основ мотивирующих слов в одно сложное значение: *eyeliner* (карандаш или жидкость для подведения глаз), *handwash* (средство для мытья рук), *hairspray* (лак для волос).

Анализ показал, что большую часть лексики в английском языке составляют сложные термины-существительные, которые представляют собой сочетание двух компонентов, которые могут иметь разную словообразовательную структуру. Для английского языка характерно образование косметических наименований путем сложения двух основ, в результате чего образуются существительные, которые объединяют значения основ мотивирующих слов в одно сложное значение. Важно отметить, что большинство сложных терминов-существительных в английском языке образовано по модели сущ. + сущ.[®] сущ. Примерами этому могут служить: *hair + brush* → *hairbrush* (щетка для волос); *hair + spray* → *hairspray* (лак

для волос); *lip + stick* → *lipstick* (губная помада).

Необходимо подчеркнуть, что определяющий компонент в составе сложного термина-существительного часто выражается производным словом, образованным с помощью аффиксации. В связи с этим следует указать на активность первых компонентов словосложений с интернациональным префиксом **anti-**: *anti-ageing cream* (крем против морщин). А также на активное участие таких суффиксов, как **-er**: *sun blocker* (средство, защищающее от солнечных лучей), *lip liner* (карандаш для губ) и суффикса **-ing**: *cleansing cream* (очищающий крем), *clarifying hydratant* (отбеливающее средство, содержащее воду), *whitening cream* (отбеливающий крем).

Вышесказанное позволяет сделать вывод, что сложные термины-существительные представляют собой семантически мотивированные единицы, значение основ которых может быть различным, так как при соединении они формируют новое семантическое поле. Данные термины образуются при соединении двух или более корневых морфем при помощи слитного или дефисного способа написания.

Сложные термины-прилагательные в английском языке образуются по моделям: *сущ. + прил.* прил.* – *waterproof mascara*. Но такие примеры крайне редки.

Косметическая терминология – это не только совокупность или набор терминов, обозначающих понятия этой отрасли, но и система стандартизированных обозначений, построенная на взаимосвязи понятий, которые проявляются в процессе общей коммуникативной деятельности в области косметической индустрии. В настоящее время индустрия косметики представляет собой интерес для каждого, будь то обычный потребитель косметических средств или специалисты, работающие в данной области.

Терминология косметики английского языка является сложным комплексным системным образованием, находящимся в процессе постоянного преобразования.

Список литературы

1. Васильева Н.В. Терминология лингвистическая / Н.В. Васильева // Русский язык. Энциклопедия / гл. ред. Ю.Н. Караулов. – 2-е изд., перераб. и доп. М., 1997. – 562 с.
2. Уфимцева А.А. Семантика слова / А.А. Уфимцева // Аспекты семантических исследований. – М.: Наука, 1980. – С. 118.

CHALLENGES AND SOLUTIONS IN TEACHING SPEAKING IN THE CLASSROOM

Nursulu Baltabaeva

the teacher of the public education retraining and upgrading regional center under the Nukus State Pedagogical Institute.

***Resume:** This article deals with challenges which teachers face while teaching speaking in the classroom. Learners have a big barrier to speak, to express their opinions because of various reasons and I want to show how to solve such problems.*

English teaching and learning have the goal of focusing pupils so that they are able to use English for communication and as a tool for furthering their studies.

In the process of teaching and learning, the four language skills (listening, speaking, reading, and writing) are simultaneously performed. Normally, learners in an EFL context do not use the language in authentic situations. They possess inability in communicating appropriately and correctly. This leads to learners' lack of self-confidence and avoidance when communicating with native English speakers. So for reaching to this degree new generation's knowledge in English should be enriched from their elementary studies.

Speaking is an interactive process of constructing meaning that involves producing *and* receiving and processing information. Its form and meaning are dependent on the context in which it occurs, including the participants themselves, their collective experiences, the physical environment, and the purposes for speaking. It is often spontaneous, open-ended, and evolving. However, speech is not always unpredictable. Language functions (or patterns) that tend to recur in certain

discourse situations (e.g., declining an invitation or requesting time off from work), can be identified and charted. For example, when a salesperson asks "May I help you?" the expected discourse sequence includes a statement of need, response to the need, offer of appreciation, acknowledgement of the appreciation, and a leave-taking exchange. Speaking requires that learners not only know how to produce specific points of language such as grammar, pronunciation, or vocabulary (*linguistic competence*), but also that they understand when, why, and in what ways to produce language (*sociolinguistic competence*). Finally, speech has its own skills, structures, and conventions different from written language.

Speaking is "the process of building and sharing meaning through the use of verbal and non-verbal symbols, in a variety of context"

In our class book *Fly High*, there are given very many interesting tasks based themes from speaking. They are dialogues, discussions, energizing and interactive games and some interesting projects. Such kind of exercises help pupils to improve their speaking skills and they do it with fun,

The goal of language is communication and the aim of speaking in a language context is to promote communicative efficiency; teachers want students to actually be able to use the language as correctly as possible and with a purpose. Students often value speaking more than the other skills of reading, writing and listening so motivation is not always as big of an issue, but what often happens is students feel more anxiety related to their oral production. As speaking is interrelated with the other skills, its development results in the development of the others. One of the primary benefits of increased communicative competency is the resulting job, education and travel opportunities; it is always an asset to be able to communicate with other people.

What should teacher know when planning speaking activities?

In planning speaking activities, teachers need to decide whether students need high structure (for example drills and controlled practice) for practice in learning or Getting It or low structure (for example role plays, simulations) for Using It. Questions to consider in relation to speaking include the following:

Is it necessary to review the language to be used in a task?

Will the learners work in pairs or small groups?

How will learners be monitored as they complete task?

How will teachers provide feedback to students?

When developing activities, lessons or tasks around speaking, teachers should also be aware of the 3 areas of knowledge

that speaking encompasses. Each area should receive attention, though not necessarily all at once. It is advisable to inform the students of these areas, so they are aware of the purpose of the activities.

Mechanics: This area involves the different pieces that make up speaking including pronunciation, vocabulary, grammar and word order. **Functions:** This area describes the uses of speaking whether for transaction or interaction, and when precise understanding is or is not required.

Social/Cultural rules and norms: This area involves the more suitable cultural value inherent in the language's culture, such as turn taking, social norms, roles of participants, etiquette and social register etc.

When creating activities that focus on student speaking, teachers can create activities relative to different types output and their purposes:

Structured output focuses on using a correct form, usually something specific that has been worked on in class. The purpose is to develop comfort with certain forms/structures

Communicative output focuses less on form and more on the completion of a task that includes using specific language. The purpose is for the students to get their meaning across; accuracy not as big of a consideration.

How are some tips for promoting speaking in the SL classroom?

When assisting students in the development of their oral skills, there are some tips and techniques that teachers can use to minimize students' anxiety and to make the development as efficient and practical as possible. This way, students

will learn more and have increased motivation to continue this skill development.

Create authentic practice activities that as similar to real-life as possible

Create different contexts in which students can practice in order to broaden their vocabulary and experiential horizons

Provide scaffolding and support for each context; this means making sure students are aware of the appropriate vocabulary and what social or cultural norms are appropriate

Don't focus solely on errors; correct as much as each student can handle, more advanced students can often handle more correction, but avoid excessive correction if it will promote anxiety

Be aware of Higgs, what students at different levels can focus on Give students options to use when responding to questions and teach them those options; allow them to use minimal responses if it reduces anxiety but make sure all students are aware of the possibilities. This allows for differentiation, as students can use the level of response that they feel comfortable with

Develop routines involving certain scripts (i.e. greetings, compliments, asking certain questions) so students become comfortable and familiar with those scripts

Use gestures to help get meaning across and encourage students to do the same; emphasize that what is important is the meaning.

Traditional classroom speaking practice often takes the form of drills in which one person asks a question and another gives an answer. The question and the answer are structured and predictable, and often there is only one correct, predetermined answer. The purpose of asking and

answering the question is to demonstrate the ability to ask and answer the question.

In contrast, the purpose of real communication is to accomplish a task, such as conveying a telephone message, obtaining information, or expressing an opinion. In real communication, participants must manage uncertainty about what the other person will say. Authentic communication involves an information gap; each participant has information that the other does not have. In addition, to achieve their purpose, participants may have to clarify their meaning or ask for confirmation of their own understanding.

To create classroom speaking activities that will develop communicative competence, instructors need to incorporate a purpose and an information gap and allow for multiple forms of expression. However, quantity alone will not necessarily produce competent speakers. Instructors need to combine structured output activities, which allow for error correction and increased accuracy, with communicative output activities that give students opportunities to practice language use more freely.

Mastering the spoken language is not merely mastering its articulation and forms. The ultimate aim of mastery of spoken language is to communicate. This means that mastery of rule of speaking and conversational skill is necessary. In other words, the students must be able to use English for either interactional or transactional purposes. Therefore, the students must be taught about the acceptable expression of language functions and formulaic expressions when opening, responding, and terminating a conversation.

THE FUNCTIONING OF EUPHEMISMS IN ENGLISH POLITICAL DISCOURSE

Dziubina O. I.

Doctor of Philosophy (кандидат наук) Ternopil Volodymyr Hnatiuk National Pedagogical University

The article is dedicated to the euphemisms' use peculiarities which often occur in English political discourse. Examples of euphemistic nominations that are used to substitute words or phrases thought to be offensive, harsh or blunt are provided.

Key words: euphemism, political discourse, taboo words, politeness.

The English language is one of the most widespread languages on Earth. That is the reason why people often talk about English as a global language or lingua franca. At the same time, due to the long history of formation the English language has developed an extremely rich vocabulary that attracts a lot of linguists and scholars.

Politicians resort to euphemism as a safe way to deal with unpleasant subjects and criticize their opponents without giving a negative impression to their audiences. In this regard, it is important to pay attention to the notion of the euphemisms. First of all, we have to emphasize that euphemism is the generally innocuous word or expression used in place of one that may be found offensive or suggest something unpleasant. Some euphemisms are intended to amuse; while others use bland, inoffensive terms for things the user wishes to downplay. Euphemisms are used to refer to taboo topics (such as disability, sex, excretion, and death) in a polite way, or to mask profanity [1, p. 75].

Euphemism is often employed in an attempt to make polite reference to physical or psychological disability, though some people argue that while a trend toward ever more euphemistic language seems to accord people so labeled more respect, euphemism can also diminish the public perception of the seriousness of the condition [4, p. 65].

Nowadays euphemisms are also used as a linguistic means to conceal facts and manipulate the audience. It is necessary to understand the contemporary usage of euphemisms by two perspectives, i. e. as a neutral word or phrase that is used instead of a synonymous one which is impolite or politically incorrect; and also as an individual, occasional contextual substitutions aimed at misrepresenting or concealing facts, their real meaning, etc. [2, p. 55]

In the process of the investigation, we have also paid attention to the practical study of the euphemisms in the English language. The euphemism is a polite or mild word or expression used to refer to something embarrassing, taboo, or un-

pleasant. Euphemisms are especially common in reference to bodily functions and illegal behavior, and to substitute curse words [3, p. 41].

On the other hand, euphemisms are widely used in everyday speech by politicians. Now its usage is unconsciousness, due to the fact that people are polite and often prefer to soften their speech with a mixture of abstraction, metaphor, slang, and understatement that offers protection against the offensive, harsh or blunt. Euphemisms range promiscuously, from diplomacy (*"the minister is indisposed"* in the meaning he *"won't be coming"*) to the relations (*"to cheat on somebody"*). But it is possible to attempt a euphemistic taxonomy. One way to categorize them is ethical. Some euphemisms do distort and mislead, but some are motivated by kindness [2, p. 54].

Euphemism boasts a long history. Everything began from taboo words and the way people tried to find other words to say things, which were forbidden to pronounce due to the principles of morality or some religious beliefs [2, p. 53].

Euphemisms may be used to amuse, downplay the severity of a situation, or conceal the speaker's embarrassment about something. Euphemisms can develop over time to avoid having to say a particular word, though sometimes euphemisms themselves become taboo once they are closely associated enough with the offensive concept. For example, *"The Prime Minister went away last Tuesday. Everybody was shocked by this lost [5]."* In the process of the investigation, we have investigated the political discourse of the

English language and as a result, we have found a lot of vivid examples of the usage of euphemisms. For example, in the above-mentioned sentence, we have noticed that the euphemism *"passed away"* was used instead of *"died"*.

In the process of the study, we have analyzed the next sentence: *"Ethnic cleansing was on the territory of Ukraine by the USSR government [5]."* During the research, we have also taken into consideration the prior quotation that was taken from the political discourse. Here, we have seen that the euphemism *"ethnic cleansing"* is used instead of the word *"genocide"*.

As figurative language plays an essential role in political discourse. We want to pay your attention to the next sentence: *"A lot of young girls we caught because they turn a trick [5]."* During the investigation the euphemism *"to turn a trick"* is often used in the English media discourse. We have to admit that in this sentence the euphemism *"to turn a trick"* has the meaning *"to engage in prostitution"*.

What emerges from this piece of research is that politicians resort to euphemism in order not to give a bad impression to their audiences when approaching controversial or delicate topics. Euphemisms respond to an essential goal in political language: to safeguard the politicians' image. However, we have to admit that euphemisms are everywhere and they often occur in the media discourse for different purposes. In addition, euphemism referring to such delicate topics as death and euthanasia seems to

show a true concern and consideration for the feelings of those involved.

In general, euphemism serves different purposes: avoidance of discrimination to disadvantaged groups, concern for people's sensitivity, polite criticism and mitigation.

Literature

1. Abbot, G. Dying and killing: Euphemism in current English / G. Abbot. – English Today 26 (4). – 2010. – p. 75-78.
2. Akhmanva, O. Lexicology: Theory and Method / O. Akhmanva. – MGU, 2016. – p. 51-55.
3. Browns, D. The role of the euphemisms in English language / D. Browns. – London: Press, 2016. – 230 p.
4. Cadiff, G. The peculiar features of the euphemisms in the English language / G. Cadiff. – London: Press, 2017. – 190 p.
5. Urban Dictionary [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.urbandictionary.com/define.php?term=facebook>. Дата доступа:

СИНОНІМІЧНИЙ ПОВТОР У РОМАНАХ ШАРЛОТТИ БІНГХЕМ

Гайденко Ю. О.

викладач,

КПІ ім. Ігоря Сікорського

Ключові слова: повтор, синонімічний повтор, роман.

Keywords: repetition, synonymic repetition, novel.

Повтор – це мовленнєва фігура, що полягає в повторенні звуків, слів, морфем, синонімів або синтаксичних конструкцій в умовах достатньої тісноти ряду, тобто розташованих достатньо близько один від одного, для того щоб їх можна було помітити [1, 200]. Синонімічний повтор – це повторення синонімічних лексичних засобів для вираження певної думки [4]. Його стилістична функція пов'язана з виділенням різних відтінків лексичного значення синонімічних слів.

Синонімічний повтор реалізується через використання двох різновидів семантичного слововживання: синонімів-замісників та синонімів-уточнювачів.

Синоніми-замісники – це варіативні найменування (включаючи перифрази та гіпероніми) одного й того ж предмета, явища, дії, що використовуються з метою уточнення, доповнення характеристик позначуваного у новому аспекті, а також підвищення виразності висловлювання [2, 145]. У романах Шарлотти Бінгхем синоніми-замісники передусім слугують засобом уникнення тавтології, зосереджують

увагу на повторюваному члені висловлювання чи надфразної єдності та можуть виконувати функцію додаткової характеристики позначуваного, підвищуючи перлокутивний ефект через внесення нових емоційних, експресивних, оцінних, образних відтінків: *And like the Cowardly Lion and the Tin Man in The Wizard of Oz, the out of work actors and the resting thespians would now be hiding in terror at the mere mention of Elsie Lancaster until the Wicked Witch of the West retired once more to her kitchen [...]* (5, 383).

Синоніми-уточнювачі – це синоніми, кожен з яких, використовуючись у синтагматичному сполученні (зазвичай контактному) з іншими, виражає певний додатковий відтінок значення. Синоніми-уточнювачі реалізуються моделями „парні синоніми” та „синонімічні варіації”.

Парні синоніми – це подібні за значенням синдентично об'єднані лексичні одиниці, які, виражаючи одне поняття через два, так чи інакше розширюють, деталізують основний зміст висловлювання, зокрема позначуване [3, 47; 4].

Парні синоніми у романах Шарлотти Бінгхем є продуктивним засобом вичерпного опису позначуваних явищ, дій та якостей: *Oliver was after all [...] pig-headed and stubborn, not to mention immensely conceited, and at the same time sensitive to a degree* (5, 447).

Модель „синонімічні варіації” реалізується через нанизання подібних найменувань із метою підвищення виразності мовлення, причому для досягнення максимального прагматичного ефекту відбираються мовні засоби, які з точки зору мовця є найбільш експресивними, що, зокрема, підтверджується романами Шарлотти Бінгхем, де цей різновид синонімічного повтору використовується в мовленні персонажів та різних композиційно-мовленневих формах: *‘Mr Arkwright is leaving now; he is coming straight out. He can’t wait.’* (7, 19).

У романах авторки синонімічний повтор виступає одним із найпродуктивніших засобів вираження емоційного стану персонажів, що передусім зумовлено широкою варіативністю лексичних засобів, які використовуються для рефренового вираження думки. Синонімія лексичних засобів може виявлятися у межах контексту шляхом логічного аналізу і образного співставлення явищ, а прагматичний ефект синонімічного повтору, що використовується у мовленні персонажів, реалізується переважно у великих за обсягом мовленневих відрізках. Синонімічний повтор такого типу є найбільш значущим засобом прагматичного впливу діалогічного мовлення

персонажів і реалізується у різних комунікативно-прагматичних ситуаціях із позначкою „емоційна збудженість”, слугуючи засобом заперечення істини, вираження радості, сорому тощо: *‘Oh, George is quite the same, quite his old self. George is quite what he was.’* (6, 36).

Отже, синонімічний повтор у романах Шарлотти Бінгхем слугує ефективним засобом виділення різних відтінків лексичного значення синонімічних слів, використовується для надання додаткової характеристики позначуваного, вносить у висловлювання емоційні, експресивні, оцінні нюанси, підвищуючи афективність фрагменту тексту, до якого його включено.

Список використаної літератури:

1. Арнольд И. В. Стилистика. Современный английский язык. – 4-е изд., испр. и доп. / И. В. Арнольд. – М.: Флинта: Наука, 2002. – 384 с.
2. Брандес М. П. Стилистика немецкого языка / М. П. Брандес. – М.: Высшая школа, 1983. – 271 с.
3. Власюк Н. И. Синонимический повтор в прагматическом аспекте / Н. И. Власюк // Вопросы лингводидактики : сборник научных работ. – Гродно : ООО „ЮрСаПринт”. – 2016. – С. 46–48.
4. Гальперин И. Р. Очерки по стилистике английского языка [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://studfiles.net/preview/6313181/> (дата звернення: 15.01.2018).
5. Bingham C. Distant Music / C. Bingham. – London: Bantam Books, 2002. – 576 p.
6. Bingham C. The Kissing Garden / C. Bingham. – London : Bantam Books, 1999. – 624 p.
7. Bingham C. The White Marriage / C. Bingham. – London: Bantam Books, 2007. – 480 p.

АНГЛІЙСЬКА ГРАФІКА: ЕТАПИ РОЗВИТКУ

Котлярова В. Ю.

кандидат педагогічних наук, доцент

Ткач М. В.

старший викладач

Зіненко Н. В.

старший викладач

Мелітопольський державний педагогічний університет
імені Богдана Хмельницького

В сучасному мовознавстві під поняттям «графіка» розуміють частину науки про письмо, що вивчає накреслення літер та співвідношення між буквами і звуками [2, 241]. Основою будь-якої графіки є алфавіт. Алфавіт (також – азбука, абетка) – це система письмових знаків, які передають звукову форму слів мови символами, що зображають окремі звукові елементи [6, 40].

Розпізнають два різновиди письма – складове та буквене. Прикладами складового письма можуть служити китайська та японська абетки. Носії цих мов користуються ієрогліфами, які позначають як слова, так і склади.

Вчені вважають, що три основні європейські алфавіти – грецький, латинський та кириличний.

Крім грецького, латинського та кириличного письма давню історію мають арабська, єврейська, корейська, вірменська, грузинська графіки.

Найдавніші письмові пам'ятки староанглійської мови, як відомо, виконано рунами. Руни – алфавіт стародавніх германців. З розповсюджен-

ням із 6 століття в Англії християнства латинська абетка швидко витісняє рунічний алфавіт. Найдавніші пам'ятки англійської культури, написані латинською абеткою, належать до 8 століття. Серед них – добре знані «Гімн» ченця Кедмона, «Передсмертна пісня» та « Церковна історія англів» історика Беди, переклад з латини Євангелія, Псалтиря та псалмів, церковні гімни, глоси, стародавні грамоти, «Англо-саксонська хроніка» (7–9 ст.), переклад Альфреда Великого з латинської мови «Всесвітньої історії» іспанського монаха Оросія, доповнений оригінальними додатками про мандри Охтхере та Вульфстана, переклад «Турбот пастиря» папи Григорія Першого зі вступом «Про стан освіти в Англії», написаним королем Альфредом, «Втіха філософії» Боеція, твори абата Ельфрика «Проповіді», «Життя святих» тощо [1, 31–35].

Окрім прозових праць, до наших днів дійшло і чимало поезії як, скажімо, епічна поема «Беовульф», поеми ченця Кюневульфа «Єлена», «Юліана» та ін. Крім власних латинських літер,

типовими знаками цього періоду були æ, b, ð, ʒ.

Класичним прикладом староанглійської графіки може бути перше речення із розповіді про мандри Охтхере та Вульфстана: *Ohthere sæde hish laforde, Ælfrede cyninze, þæt hee alra Norðmonna norpmest bude.* (Othere said to his lord, Alfred the King, that he of all Northmen to the north had lived) [4, 74].

Сучасна англійська графіка сформувалась переважно в середній період після 12 століття. Зміни в системі фонем, вплив французької орфографії внаслідок Нормандського завоювання 1066 року, запровадження книгодрукування 1477 року призвели до зміни старого «острівного варіанту» латинської абетки, запозиченого в ірландців, на «континентальний варіант».

Як результат цієї зміни, з'явилися нові літери: (тут і далі у наведених прикладах перше слово – староанглійське, друге – середньоанглійське, третє – новоанглійське):

(а) букву ʒ було витіснено літерою g:

ʒān – goon – go

ʒrēāt – greet – great

ecʒ – edge – edge

(б) букву c перед голосними перенного ряду та приголосними було замінено літерою k:

cind – kind – kind

cyninʒ – kyng – king

cnāwan – knowen – know

cniht – knight – knight

(в) з'являється літера v для позначення нової дзвінкої фонемі /v/:

lufian – loven – love

З'явилися також буквосполучення *oi, ou, ee, ea, oo* в системі вокалізму:

tūn – town – town

fēt – feet – feet

sē – sed – sed

tōb – tooth – tooth.

В системі консонантизму з'являються лігатури *sh, ch, th, gh, qu*:

sceal – shal – shall

sceap – child – child

cyrce–churche – church

benkan – thenken – thank

bār – ther – there.

niht – nyght – night

dohtor – doghter – daughter

cwēn – queen – queen.

Слід зауважити, що сучасна англійська орфографія є досить консервативною, напевно, як і сама англійська нація. Упродовж багатьох століть у фонетичній системі мови, незалежно від свідомості і волі її носіїв, відбулося чимало змін. Водночас орфографія залишалася середньовічною, ніби законсервованою. Яскравим прикладом розбіжності між написанням та вимовою англійського слова є іменник *daughter*, який містить 8 літер й удвічі менше звуків – /'dɔ:tə/.

Сучасне англійське слово є своєрідним ієрогліфом. Попри те, що в мові існують правила читання, винятків наводиться набагато більше. Тому кожне слово доводиться запам'ятовувати у трьох ракурсах – образ слова, його прочитання та його значення. Недарма в англійському жарті «Пишемо МАНЧЕСТЕР, а читаємо ЛІВЕРПУЛЬ», є значна частка істини. До того ж, на від-

міну від словників німецької, французької чи іспанської мов, що традиційно вивчаються в навчальних закладах України, в англійських словниках транскрипція подається фактично до кожного слова.

Разом з тим, сучасна англійська графіка є досить привабливою в естетичному плані. На відміну від чеської, польської, німецької, французької чи латинської графік, де вживаються численні надрядкові знаки, в англійському письмі діакритичних знаків не існує взагалі.

Ще в середньоанглійську добу головному літеру *u* було замінено буквою *o* перед приголосними *n, t, v, w*, схожими за накресленням, що теж зіграло не останню роль в естетичності англійської графіки:

cumen – comen – come

sunu – sone – son

lufu – love – love

Привабливий вигляд має вживання літери *u* багатьох словах власне англійського походження. Як правило, ця буква використовується або на початку (*yes, you, yard, yellow*), або в кінці слова (*lovely, brightly, mighty*). Винятки становлять лексеми грецького походження – *rhythm, synonym, physics, psychology* та багато інших.

Неповторність англійської графіки виявляється й у довжині слова. В лексиконі англійської мови функціонує

величезна кількість односкладових слів, що містять від однієї до п'яти літер – *a, A, B, C, D, I, O, x, y, z; he, do, go, no, my, it, be, at, in, me; she, sit, get, you, let, his, set, boy, rap, our, big; come, live, good, work, game, play, home, girl, grow, then; green, large, brown, where* тощо.

Британці досить чемна нація. В сучасній англійській мові вже не вживається займенник *thou* з його формами *thee, thy, thine*. Але займенник *I* завжди пишеться з великої літери. Навряд чи тут доцільно говорити про егоїзм англійця, швидше – про його самоповагу. Проте таке написання займенника першої особи однини є ще одним свідченням оригінальності і своєрідності англійської графіки.

ЛІТЕРАТУРА

1. Аракин В. Д. История английского языка. – М.: ФИЗМАТЛИТ, 2001. – 272 с.
2. Головин Б. Н. Введение в языкознание. – М.: Высш. шк., 1977. – 312 с.
3. Кодухов В. И. Введение в языкознание. – М.: Просвещение, 1987. – 288 с.
4. Расторгуева Т. А. История английского языка (History of English). – М.: Астрель – АСТ, 2001. – 252 с.
5. Советский энциклопедический словарь / ред. А. М. Прохоров. – М.: Сов. энциклопедия, 1989. – 1632 с.
6. Універсальний словник – енциклопедія (UCE) / ред. М. В. Попович. – Львів: ТЕКА, 2006. – 1432 с.
7. Hornby A. S. Oxford advanced learner's dictionary of current English. – Oxford: OUP, 2003. – 1796 p.

LEXICAL TRANSFORMATIONS

Крыжак О.Ю.

преподаватель факультета лингвистики

Национальный технический университет Украины

«Киевский политехнический институт имени Игоря Сикорского»

Keywords: translation, lexical transformation, language, lexical systems, generalization

They say that translation starts where dictionaries end. Though somewhat exaggerated, this saying truly reflects the nature of literary translation. Dictionaries list all regular correspondences between elements of lexical systems of languages. Translation deals not so much with the system of language but with speech (or to be more exact – with a text, which is a product of speech).

So, in the process of translation, one has to find it by himself which of the meanings of a polysemantic word is realized in a particular context, to see if under the influence of this context the word has acquired a slightly new shade of meaning and to decide how this new shade of meaning (not listed in any dictionary) can be rendered in TL.

E.g. no dictionary ever translates the verb “to be” as “лежать», nevertheless it is the best way to translate it in the sentence «She was in hospital» - “Она лежала в больнице». [1]

Moreover, it has already been said that every language has its specific way of expressing things, a way that may be quite alien to other languages. That is why a literal (word-for-word) translation of a

foreign text may turn out clumsy (if not ridiculous) in TL. To avoid it one has to resort to some special devices worked out by the theory of translation and known as lexical transformations (or contextual substitutions). There are several types of such transformations.

1. The first type of lexical transformations is used in translating words with wide and non-differentiated meaning. The essence of this transformation lies in translating such words of SL by words with specified concrete meaning in TL. When translating from English into Russian they use it especially often in the sphere of verbs. If English verbs mostly denote actions in rather a vague general way, Russian verbs are very concrete in denoting not only the action itself but also the manner of performing this action as well: “to go (on foot, by train, by plane, etc.)” – “идти пешком», «ехать поездом», «лететь самолетом », etc. The choice of a particular Russian verb depends on the context. It does not mean, of course, that the verb «to go» changes its meaning under the influence of the context. The meaning of «to go» is the same, it always approximately corresponds to

the Russian «перемещаться», but the norms of the Russian language demand a more specified nomination of the action. The same can be illustrated with the verb «to be»: «The clock is on the wall», «The apple is on the plate and the plate is on the table» – «Часы висят на стене», «яблоко лежит на тарелке, а тарелка стоит на столе», though in all those cases «to be» preserves its general meaning «находиться». The sentence «He's in Hollywood» in J.D. Salinger's «The Catcher in the Rye» should be translated as «Он работает в Голливуде», but if «Oxford» were substituted for «Hollywood» the translation would rather be «учится». This transformation is applicable not only to verbs but to all words of wide semantic volume, no matter to what part of speech they belong: adverbs, adjectives, nouns, etc.

The English pronoun «you» deserves special attention. It can be translated only with the help of differentiation, i.e. either «ТЫ» or «ВЫ». The choice depends on the character, age, the social position of the characters, their relations, and the situation in which they speak. One should remember that the wrong choice could ruin the whole atmosphere of the text.

2. The second type of transformation is quite opposite in its character and is usually called “generalization”. In many cases, the norms of TL make it unnecessary or even undesirable to translate all the particulars expressed in SL. Englishmen usually name the exact height of a person: “He is six foot three tall”. In Russian it would hardly seem natural to introduce a character saying “Он шести

футов и трех дюймов росту»; substituting centimeters for feet and inches wouldn't make it much better: «Он 190, 5 сантиметров роста». The best variant is to say: «Он очень большого роста».

Generalization is also used in those cases when a SL a word with differentiated meaning corresponds to a word with non-differentiated meaning in TL («a hand» – «рука», «an arm» – «рука», etc.).

3. The third type of transformation is based upon logical connection between two phenomena (usually it is a cause-and-effect type of connection), one of which is named in the original text and the other used as its translated version. This transformation presupposes semantic and logical analysis of the situation described in the text and consists in semantic development of this situation. If the situation is developed correctly, that is if the original and translated utterances are semantically connected as cause and effect, the transformation helps to render the sense and to observe the norms of TL: “Mr. Kelada's brushes... would have been all the better for a scrub” (S. Maugham) – “Щетки мистера Келады не отличались чистотой». It may seem that the translation «не отличались чистотой» somewhat deviates from the original «would have been all the better for a scrub». However, the literal translation «были бы много лучше от чистки» is clumsy while «не отличались чистотой» is quite acceptable stylistically and renders the idea quite correctly: why would they have been all the better for a scrub? – because they не отличались чистотой. Another example: «When I went on board I found

Mr. Kelada's luggage already below» (S. Maugham) «... я нашел багаж мистера Келады уже внизу» is not Russian. The verb «нашел» or «обнаружил» do not render the situation adequately. It is much better to translate it as «... багаж мистера Келады был уже внизу», which describes the situation quite correctly: why did I find his luggage below? – because он был уже внизу. [5]

These two examples illustrate substitution of the cause for the effect: the English sentence names the effect while the Russian variant names its cause. There may occur the opposite situation – substitution of the effect for the cause: “I not only shared a cabin with him and ate three meals a day at the same table...” (S. Maugham) – “...три раза в день встречался с ним за одним столом»; «Three long years had passed... since I had tasted ale...» (Mark Twain) – “Целых три года я не брал в рот пива...” In these examples the English sentences name the cause while the Russian versions contain the effect (I ate three meals a day at the same table with him, so Я три раза в день встречался с ним за одним столом; three long years had passed since I tasted ale, so целых три года я не брал в рот пива). [6]

4. The fourth type of transformation is based on antonyms. It means that a certain word is translated not by the corresponding word of TL but by its antonym and at the same time negation is added (or, if there is negation in the original sentence, it is omitted in translation): “It wasn't too far.” – “Это оказалось довольно близко» («far» is translated as

«близко» and negation in the predicate is omitted). Not far = близко.

The necessity for this transformation arises due to several reasons: 1) peculiarities of the systems of SL and TL, 2) contextual requirements, 3) traditional norms of TL.

5. The fifth transformation is usually called “compensation”. To be exact, it is not so much a transformation but rather a general principle of rendering stylistic peculiarities of a literary text when there is no direct correspondence between stylistic means of SL and TL. This transformation is widely used to render speech peculiarities of characters, to translate puns, rhyming words, etc. The essence of it is as follows: it is not always possible to find stylistic equivalents to every stylistically marked word of the original text or to every phonetic and grammatical irregularity purposefully used by the author. That is why there should be kept a general stylistic balance based on compensating some inevitable stylistic losses by introducing stylistically similar elements in some other utterances or by employing different linguistic means playing a similar role in TL. Suppose a character uses the word “fool-proof” which is certainly a sign of the colloquial register. In Russian, there is no colloquial synonym of the word «надежный» or «безопасный». So, the colloquial «fool-proof» is translated by the neutral «абсолютно надежный» and the speech of the character loses its stylistic coloring. This loss is inevitable, but it is necessary to find a way of compensation. There is another variety of compensation, which consists in creating

the same general effect in TL with the help of means different from those used in SL. A combination of phonetic and grammatical mistakes is used by G.B. Shaw to show that his character is an uneducated person: «Old uns like me is up in the world now». It is impossible to make the same mistakes in the corresponding Russian sentence: «Такие старики, как я, сейчас высоко ценятся».[7] Nevertheless, speech characteristics are very important for creating the image of Beamish, so it is necessary to make him speak in an uneducated manner. With the help of these five types of transformations, one can overcome practically all lexical difficulties.

References:

1. Komissarov V.N., Koralova A.L. A manual of translation from English into Russian. – М.: Высшая школа, 1990. – 101-103p.
2. Levitskaya T.R., Fiterman A.M. Theory and practice of translation.-Moscow,1963. – 15-17p.
3. Nida E. Toward a Science of Translating. – 65-68p.
4. Sipovich V.S. Translation course. – Minsk, 2004. – 38-39p.
5. Бреус Е.В. Основы теории и практики перевода с русского языка на английский. – М.: Просвещение, 2000. – 183 с.
6. Гарбовский Н.К., Беллин Н.Ф., Ширяев А.Ф. Перевод как лингвистическая проблема. Сборник статей. – М., 1982. – 232с.
7. Катцер Ю., Кунин А. Письменный перевод с русского языка на английский.- М., – 1964. – 45-47с.

ОСНОВНІ АСПЕКТИ ДИФЕРЕНЦІАЦІЇ ТА ІНДИВІДУАЛІЗАЦІЇ НАВЧАННЯ

Пастушенко О.А.

Національний технічний університет України

«Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського»

По всьому сектору освіти ми багато чуємо про “диференціацію”, “індивідуалізацію” та “персоналізацію”. Але що це означає, і як вони різні?

По суті, всі вони мають справу з аналогічною загальною концепцією: налаштування навчального досвіду студентів для вирішення їх конкретних потреб у навчанні. Налаштування неймовірно потужне, і педагоги давно зрозуміли, що індивідуальні уроки можуть стимулювати успіх студентів більш ефективно, ніж практично все інше. Але по мірі того, як ступінь налаштування збільшується, так само зростає і складність реалізації – для одного викладача немало подвигу надавати ідеально налаштовані уроки для класу з 30 студентів.

У відповідь на цей виклик педагоги використовують різні підходи, включаючи: диференціацію, індивідуалізацію та персоналізацію, кожна з яких може масштабуватися з точки зору складності. Це не нові поняття – насправді, різні форми диференціації в класі існують з 1960-х років, а індивідуалізація і персоналізація також використовуються протягом деякого часу. Сьогодні, за допомогою технологій, педагоги мають нові можливості для розширення використання цих

методів для досягнення більшої кількості студентів, ніж будь-коли раніше.

Я детально зупинюся на силі персоналізації та ролі технології в даний момент, але спочатку давайте визначимо ці три чіткі терміни.

Диференціація, індивідуалізація і – найважливіше – персоналізація. Диференціація є загальною ознакою у класах протягом десятиліть і призначена для задоволення потреб усіх учнів, які можуть перебувати на різних рівнях, в одному класі. У диференційованому навчальному середовищі студенти організовуються за групами, що ґрунтуються на знанні конкретної теми – наприклад, класна кімната початкової школи може бути розділена на просунуту групу читання, проміжну групу читання та групу для читання. Учитель проводить навчання та налаштовує уроки, які найкраще підходять для кожної конкретної групи.

Диференціація не налаштовує досвід навчання для кожного студента, але допомагає забезпечити, щоб групи учнів, на різних рівнях, отримували уроки, спрямовані на їхні особливі здібності.

Індивідуалізація – у індивідуалізованому сценарії навчання викладач все ще веде навчання – але, на відміну від

диференціації, індивідуалізований урок розрахований на задоволення конкретних потреб окремого учня, а не групи.

Можливо, найбільш відомими прикладами індивідуалізації є програми індивідуалізованої освіти (ІЕО), які багато шкіл використовують для задоволення потреб учнів спеціальної освіти. Той факт, що більшість шкіл впроваджують ІПВ лише для відносно невеликої частини своїх студентів, відображає як переваги, так і недоліки формату індивідуалізації – у той час як вона дуже ефективна, вона також є відносно ресурсомісткою.

Персоналізація – персональне середовище навчання нагадує індивідуальне середовище навчання, де кожен учень отримує індивідуальний навчальний досвід. Проте, у персоніфікованому сценарії вчитель більше не є єдиним водієм навчання – кожен учень тепер співпрацює з вчителем, щоб керувати його навчанням, а студенти беруть практичну роль у визначенні власних потреб та інформуванні про дизайн своїх уроків.

Персоналізація є неймовірно потужною моделлю, оскільки вона створює постійну петлю зворотного зв'язку між вчителем і учнем і дає можливість студентам брати на себе відповідальність за свою освіту. І як тільки студенти мають можливість взяти під свій контроль власну академічну подорож, вони починають приймати «розумовий розвиток», оскільки вони продовжують практикувати, робити помилки і вчитися на своїх помилках – з до-

датковою перевагою зміцнення навичок 21 століття, розширення можливостей голос і вибір студентів і підготовка їх до прийняття того, що означає мати власне навчання поза шкільним середовищем.

Спираючись на технології для розширення можливостей персоналізації.

Тепер, як ви могли помітити, жоден з цих трьох підходів не вимагає техніки для виконання. Проте останні досягнення в галузі ed-tech зробили ці підходи значно більш масштабними, особливо коли йдеться про персоналізацію.

Персоналізоване навчання, зокрема, дозволяє підвищити ступінь персоналізації, орієнтованої на студента. Використовуючи постійну формувальну оцінку, документуючи прогрес у навчальних портфелях та сприяючи значущим конференціям між студентом та викладачем, технологія адаптивного навчання забезпечує шлях для персоналізації, надаючи студентам більше можливостей, щоб дійсно сформувати своє навчання.

Це не означає, що технологія є срібною кулею. Немає програми, яка раптово надасть можливість вчителям і студентам досягти успіху в масштабі без будь-яких коригувань у навчанні та робочому процесі.

ЛІТЕРАТУРА

1. Савченко О. Я. Дидактика початкової школи: Підручник для студентів педагогічних факультетів. – К.: Генеза, 2002. – 368 с.
2. Гудовсек О. А. Інноваційна технологія диференційованого навчання Світлани

- Логачевської / О. А. Гудовсек // Інновація у вихованні. – 2016. – Вип. 3. – С. 108–114.
3. Логачевська С. П. Диференціація у звичайному класі: Методичний посібник / За ред. Савченко О. Я. – К., 1998. – 288 с.
3. Логачевська С. П. Методика диференційованого навчання. 150 фрагментів уроків мови і математики в 1–4-х класах з елементами диференціації. / С. П. Логачевська. – Кам'янець-Подільський: Абетка, 2005. – 240 с.
4. Логачевська С. П. Дидактичні основи організації диференційованого навчання молодших школярів: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. пед. наук: спец.13.00.01 «Теорія та історія педагогіки» / С. П. Логачевська. – Кіровоград, 1998. – 22 с.

NEOLOGISMS VS. OCCASIONALISMS

Тимошенко О.С.

преподаватель факультета лингвистики Национальный технический университет Украины «Киевский политехнический институт имени Игоря Сикорского»

Keywords: neologisms, occasionalisms, formation, innovative lexical element, lexical system

Language is constantly developing its internal and external resources, adapting to ever changing circumstances of social, cultural, political and scientific life, generating new forms, improving its expressive means and devices through their structural complication or simplification. Language is one of those spheres of human activity that are the first to bring reaction to social and other kinds of changes in human life and activities.

Every social or political change is preceded by introduction of new words and terms, many of which are only occasional words. Any historical period has a factor or a group of factors that cause the appearance of new features and properties of a certain language. These factors both linguistic and extralinguistic play a crucial role in the research of the nature of linguistic changes, their inner essence and regularities.

The transformations within a language take place on different levels phonetic, morphemic, lexical, syntactic, etc. and the first three ones are the layers that are the most susceptible to change, which may be evident even to one certain generation. Syntactic changes are somewhat

slower and we identify them mainly with the help of written texts several generations older than we are. [1]

The most visible are lexical changes, for it is when we meet a new word, misunderstanding may appear. New unknown words as a rule draw attention, make a person think over or guess its meaning, denotative and connotative, it may as well puzzle or stir negative emotions.

New innovative lexical units are the witnesses of the language vitality. Every period in the development of a language produces an enormous number of new words or new meanings of established words. Innovative elements appear because of the author's intention. The main objective of appearance on innovative lexical units is to represent the author's attitude towards some objects, actions or events in one or another situation, and attract the maximum attention towards not only the object of depiction but often to his own, the author's, person.

Traditionally innovative elements are divided into two big types: neologisms and occasionalisms.

Under the term 'neologisms' we understand new words, new meanings or

new word combinations that appeared in certain period of time in language, text or act of communication. Stimulus for appearance of new meanings or words for old notions are first of all the objective of the speakers who want to find adequate forms for the expression of those certain peculiarities of phenomena, which hadn't been noticed and touched by the old words towards this time. The second objective is the necessity to give a little bit new and fresh to well-known and exiting notion, long before the appearance of original one. As a result, the original substance shift takes place in the process of word formation. It allows us to replace the typical general meaning by the new one, more refined and seems to be more directly linked to certain specific situation.

The term 'neologisms' also means words or language constructions, which are created to denote new objects or to express new concepts. Since then, we use term 'neologisms' in reference to new formations in different languages of the world. Belonging of the words to neologisms is relative and historical characteristic. Still every new word that appears in the language, at the beginning of its existence is neologism. Under the term 'neologism', we understand an innovative lexical element, or new meaning towards some existing word, which denotes a well-known notion and has some connotational nuance meaning. To make more exact its semantic and stylistic shade meaning it is put on its major meanings, as a word in a new meaning.

Neologisms are compulsory elements of the periphery of the lexemic system. They

correlate with centre differently and take singular place. This place depends on the level of usage (frequency) in language, functional goal direction, and valence (ability to unite with other words) and so on.

The notion of 'occasionalisms' is connected with the frequency of their usage. Such words are usually referred to as 'occasional' or 'nonce-words'. Most of them do not live long. They are not meant to live long. They are, as it were, coined for use now of speech, and therefore possesses a peculiar property – that of temporariness. The given word or meaning holds only in the given context and is meant only to 'serve the occasion'. Sometimes occasionalisms are called 'authors neologisms' which form the less explored group of innovative lexical units. [2]

The function of such words is a word game with a dimension of nonsense, and consequently intentional approaching to children language. However, for the authors this is a process of experimentation and a source of creative linguistic pleasure.

Every occasional element is so called representation and the materialization of the category of occasionalism, which we outline in the frames of dichotomy 'language-speech' and determine as the possibility of appearance of new language fact. Let us look at the features that distinguish occasionalisms from neologisms. They are: 1) occasional words are created in speech directly for particular situation. Some authors can quote the most widespread occasionalisms; 2) the novelty of neologisms disappears in some time and extraordinary and unfamiliar perception of occasional elements is their distinctive

feature; 3) the appearance of occasionalisms in language is always unpredictable. They have so called facultative function; 4) occasional elements are very expressive because of unaccustomed perception and because of special concentration of content. [2]

It is important to admit that every neologism has its own author. However, if we know the authors of occasional units the creators of neologisms remain unknown.

So, under neologisms we admit some stable innovative elements, which entered into communication of some group of

people; while occasionalisms are understood as words, meanings of words, which are used once in any text, or process of communication.

References:

1. Каренко Ю.О. Вступ до мовознавства: Підручник / Ю.О. Каренко. – К.: Либідь, 1991. – 280 с.
2. Ребрий А.В. К вопросу об окказионализмах / А.В. Ребрий // Вісник Харк. ун-ту. – Х., 1995. – №384, Т. 2. – С. 139–141.
3. Ребрий А.В. О причинах возникновения инноваций в языке / А.В. Ребрий // Вісник Харк. ун-ту. – Х., 1995. – №384, Т. 2. – С. 136–139.
4. Galperin I.R. Stylistics / I.R. Galperin. – М.: Higher School, 1977. – 340 p.

ETYMOLOGY OF ENGLISH IDIOMS

Тимошенко О.С.

преподаватель факультета лингвистики

Национальный технический университет Украины

«Киевский политехнический институт имени Игоря Сикорского»

Keywords: language, speech, idioms, idiomatic expressions, professional vocabulary

We strive to have our speech understandable and clear and at the same time, we willingly use words in unusual meaning, knowing that novelty and uncommonness affect our imagination and add liveliness and charm to our speech.

Many idioms appeared in professional speech, as all types of human activity have its lexis, its specific terms which sometimes penetrate in metaphoric usage in literary language. Our speech transfers all richness of life and its interrelations, all thoughts and feelings. Literary language is ready to borrow special terms, which are present in day-to-day existence. Idioms and sayings created by people from different spheres of activity, being precise, colloquial, vivid reflecting life can always find application in expressive speech. Sailors, cooks, hunters who needed to express a threat, order or warning were able to find bright word-combination, colorful metaphors connected with circumstances of their activity. These phrases impressed listeners' imagination entered their professional vocabulary. Afterwards some of these phrases got wider sense and were used in similar situation in another sphere, often with humor. In addition, gradually the brightest and expressive phrases pene-

trated into literary language having become a universal heritage.

An indispensable condition for the successful mastering of the English language is the knowledge of idioms and idiomatic expressions, as well as the sources of their origin. In order to use this or that idiom, it is necessary to know its true origin. The assigned objectives and tasks were achieved.

The sources of English idioms' origin were studied and analyzed. Having studied the origin of many English idioms, it is obvious that all of them reflect different direction and topics: observation of nature, parts of body, people's activity, especially sailors' activity, trade, weather conditions. With the help of idioms, information aspect of the language is added by sensitive-intuitive description of the world. [3]

For instance, if we take these proverbs:

"Rome was not built in a day";

"All roads lead to Rome".

Being the biggest city, the center of the world, Rome played a significant role in life of people, and it was reflected in the language. [1]

Another source of idioms is parts of human body, which gave the largest number of idioms,

“to keep one’s head”;

“to have a head on one’s shoulders”.

It means to be reasonable in different situations. [1]

The English language has a long history. For centuries, it has accumulated a large number of idiomatic expressions that were once uttered by someone and they were liked by people and were fixed in the language, being successful, well aimed and beautiful. Moreover, later the special layer of the language appeared phraseology, the collection of fixed expressions with their special meaning.

The range of areas of all idioms is diverse and wide. Frequently used idioms composed with the sea and natural themes are in the prospect of investigation in fiction.

Undoubtedly knowing the origin of the idioms can significantly help to learn the idioms faster. Thus, the perspective of our further investigation is the analysis of the previously distinguished groups of idioms in British and American fiction.

References:

1. Longman Dictionary of Idioms. (1998). UK: Longman.
2. Mieder, Wolfgang. (1982). Proverbs in Nazi Germany: The Promulgation of Anti-Semitism and Stereotypes Through Folklore. *The Journal of American Folklore* 95, No. 378, pp. 435–464.
3. Mieder, Wolfgang. (1982; 1990; 1993). *International Proverb Scholarship: An Annotated Bibliography, with supplements*. New York: Garland Publishing.
4. Mieder, Wolfgang. (1994). *Wise Words: Essays on the Proverb*. New York: Garland

LITERALY TRANSLATION AS FUNCTIONAL INTERACTION OF LANGUAGES

Крыжак О.Ю.

преподаватель факультета лингвистики

Национальный технический университет Украины

«Киевский политехнический институт имени Игоря Сикорского»

Usually when people speak about translation they are seldom specific about the meaning. The presumption is quite natural – everybody understands the meaning of the word. However, to describe translation intuitive understanding is not sufficient – what one needs is a definition. Translation means both a process and a result, and when defining translation we are interested in both its aspects.

In order to explain translation it is important to compare the original (source) text and the resulting (target) one. Every language is characterized by a specific structure of its lexico-grammatical fields and has its own lexical, morphological and syntactic systems. It may result in lack of coincidence between the means of expressing the same content in SL (source language) and TL (target language). [1].

That is why good practical knowledge of the two languages is quite necessary but not sufficient for translating. Besides this knowledge one must possess a number of skills and be guided by a number of principles worked out by the theory of translation. These principles are connected both with linguistic and extra linguistic aspects. In translation, we deal with

two languages (two codes) and to verify the information they give us about the extra linguistic objects (and concepts) we should consider extra linguistic situation, and background information.

In short, translation is functional interaction of language and to study this process we should study both the interacting elements and the rules of interaction [3].

While translating one must keep in view typological characteristics of both the languages and remember that the same idea may be expressed lexically in one of them and grammatically in the other.

One of the main demands upon a person translating any text is that he should be well acquainted with its subject matter. If all these principles are taken into consideration, there will be no danger of so-called “literal” translation, which means a word-for-word translation. This type of translation with all its seeming accuracy ignores both linguistic and extra linguistic factors discussed above. It leads to preserving the meanings of separate words and at the same time it distorts the meaning of the whole text, thus often creates an undesirable comic effect.

In addition, we can distinguish be-

tween literary and informative translation, on the one hand, and between written and oral translation (or interpretation), on the other hand.

In this work, it is considered literary translation. Literary translation deals with literary texts, for example, works of fiction or poetry whose main function is to make an emotional or aesthetic impression upon the reader. Their communicative value depends, first, on their artistic quality and the translator's primary task is to reproduce this quality in translation[1].

Literary works are known to fall into a number of genres. Literary translations may subdivide in the same way, as each genre calls for a specific artistic means to impress the reader. Translators of prose, poetry or plays have their own problems. Each of these forms of literary activities comprises a number subgenres and the

translator may specialize in one or some of them in accordance with his talents and experience. The particular tasks inherent in the translation of literary works of each genre are more literary than linguistic. The great challenge to the translator is to combine the maximum equivalence and the high literary merit. All branches of the theory of translation are concerned with important aspects of the translator's work and constitute a body of theoretical thought of indisputable practical value.

References:

1. Комиссаров В.Н. Лингвистика перевода. – М.: Высшая школа, 1980. – 121-123с.
2. Комиссаров В.Н. Пособие по теории перевода. – М.: Высшая школа, 1963.- 87 с.
3. Нелюбин Л.Л. Перевод и прикладная лингвистика. – М.: Высшая школа, 1983. – 142-143с.

REALIZATION OF THE COMMUNICATIVE COOPERATION STRATEGY AT ENGLISH CLASSES

S. Urazova

S. Kuznets Kharkiv National University of Economics

Keywords: communication strategy, cooperation strategy, pedagogical discourse, communicative intention, speech act

One of the ways to realize every human being's personal needs is the use of a language. Verbal communication is a well-ordered process grounded on thorough planning of speech acts and selection of the ultimate way of achieving communicators' aims, so it can be regarded as a strategic process, the outcome of which is a communication strategy. A verbal communication strategy refers to the ultimate realization of the speakers' intentions to achieve a certain communicative aim.

Verbal communication can be distinguished as the unity of the information and communication components, which appears in the process of establishing and maintaining purposeful direct or indirect contact between people with the help of a language, and, thus, is a motivated process of interaction between the participants of communication targeted at the attainment of a certain aim under the condition that feedback is provided. Present-day linguistic research into the efficiency of the communication process aims at studying verbal communication based on planning verbal activity and its analysis with regard to the general strategy as well as the aims and specific tactics

for this aim achievement. Strategic and tactical forecasting of the verbal activity has become one of the major tasks of the speaker and, thus, explains the topicality of the given study [4; 1-3].

Communicative competences gain particular importance in the modern professional world and become a prerequisite of effective learning process organization. The ability to listen and speak as well as to negotiate and persuade, the ability to process various kinds of information and coordinate one's activity with partners long with effective teamwork are considered necessary professional competences. Various communication strategies which presuppose planning verbal behaviour aimed at attainment of the set communication aims and implementation of this plan are widely used at classes at higher education institutions. Every communication strategy is a complex of theoretical steps preplanned by the speaker and is implemented in the process of a communication act being targeted at the achievement of a certain communicative aim. The notion of a communicative strategy presupposes general understanding of the situation, definition of its development direction, planning as well as verbal com-

munication process realization with regard to the aim, personality of the participants and conditions of communication. This is the system of mental and verbal actions aimed at the attainment of the communicative aim [1; 1-3]. The essence of implementing a communicative strategy lies in the organization of the verbal actions to exercise certain influence on the interlocutor during the conversation so that they result in a change of its relevant parameters in the necessary direction [3; 42].

Classification of communicative strategies into the strategy of harmony and the strategy of conflict, which is based on the dialogue interaction, by the outcome of the communicative act, is commonly accepted. In compliance with this typology, strategies are classified as cooperation and non-cooperation. According to V. Anokhina, cooperation strategies encompass various types of informative and interpretable (aimed at the provision of information, description of the real situation) strategies. Non-cooperation strategies include dialogues, which are grounded on any infringements to the verbal communication rules rather than on sincerity or benevolence (conflicts, threats, aggression) [2; c. 64-67]. The following strategies are believed to be cooperative: 1) politeness; 2) sincerity and trust; 3) closeness; 4) cooperation; 5) compromise. Their application fosters effective organization of verbal communication particularly important during the interaction between a lecturer and a student within the educational process. Realization of such strategies demands the use

of such cooperation tactics as: 1) consent; 2) proposal; 3) concession; 4) approval; 5) compliment.

Communication within the framework of the pedagogical discourse aims at socialization of the new members of the society, personality development in the cognition process, learning the values and norms of the society. It can be arranged as one of the following types characteristic of the learning process: 1) informative (exchange of thoughts, ideas, interests, feelings etc.); 2) interactive (interaction of the participants of the situation); 3) perceptive (mutual perception and interpretation of the participants of the situation). In this cooperation process, the lecturer adheres to the following didactic principles: 1) the learning process must be bilateral and interactive under the condition of the joint action of lecturers and students as well as among students; 2) a class may be considered effective if joint research and analytic activity is organized; 3) the unit of communication refers to a communication act based on the certain communicative intention; 4) the basic unit of communication is considered to be a sentence while dialogic unity is considered to be the unit of interaction [1; 2-5].

Pedagogical discourse strategies are formed by the communicative intentions, which specify its basic aim: to interpret the behavioral norms and rules accepted in the world, arrange the activity of the new member of the society as to their induction in the values and the behavioral code as well as check student's understanding and mastering of the knowledge

and assess their progress. Strategies refer to the notion of global, i.e., they presuppose achievement of the general communication aim and evaluation of the overall communication situation, while tactics are more local and refer to rhetoric techniques and speech behaviour patterns. A communicative strategy is the fundamental speech behaviour pattern within the framework of a particular communicative event, which is characterized by the general communication aim, situational context and information about the addressee. Communication tactics are correlated with particular intentions, which conform to the stages or phase of the communicative event. They are communicative steps stipulated by the strategy, which, in total, enable to achieve the general aim of communication.

Therefore, with regard to the above-mentioned, it is possible to define the following strategies within the pedagogical discourse: 1) explanatory strategy, which presupposes a certain sequence of intentions aimed at informing the addressee about certain views on the world (realized in various verbal genres of the pedagogical discourse); 2) organizational strategy, which is based on joint actions of the participants (implemented through the use of tactics of attracting attention, enquiry, order, request, invitation, permission, prohibition etc.); evaluative strategy, which reflects the social significance of the lecturer as a role model as to the social norm (implemented in the right to evaluate events, conditions, people mentioned and studied in the learning process as well as through the student's

achievements in their use of the tactics of praise, compliment, approval, disapproval, comparison, contrast, reproach, condemnation, discredit and mitigation of the flatness of evaluation); 4) fostering strategy, which lies in supporting and correcting the student and is closely connected with the evaluative strategy but it is aimed at the creation of ultimate conditions for forming the personality and has the form of the positive attitude to the addressee (implemented via the tactics of emphasizing the positive information, justification, consolation, encouragement, positive criticism); 5) control strategy is based on a complex intention directed at obtaining objective information during the cognition process, at skills development, comprehension and perception of the statement of values (implementation demands the use of the tactics of direct enquiry, causation of verbal and non-verbal acts, verification, provocation, doubt and clarification). These strategies and tactics of the pedagogical discourse display the communicative behaviour of its basic participant – the lecturer who initiates communication and are aimed at the optimization of the learning process and active cooperation with the addressees [4; 260-275].

Tactics, which are characteristic of the cooperation strategy encompass softening evaluation, emphasis on the communicators' good intentions, compassion and other methods of expressing a positive attitude of the speaker to the addressees. The communicators' behaviour under the conditions of cooperation strategy implementation presupposes adherence

to the basic communication principles: 1) being clear, sincere, effective; 2) making no incomprehensible, disingenuous, meaningless or extreme speech acts. Thus, implementation of the cooperation strategy in the pedagogical discourse presupposes 1) informing the communicators, which includes application of the tactics of naming, description, interpretation, determination, paraphrasing, abstraction, generalization, specification, exemplification (explanatory strategy); 2) provision of joint actions of all communicators to be implemented via the tactics of attracting attention, enquiry, request, invitation, permission in contrast to the tactics of order or prohibition (organizational strategy); 3) evaluation of events, situations and people as well as the analysis and evaluation of the student's progress characterized by such cooperation tactics as praise, compliment, approval, comparison and mitigation of evaluation in contrast to the tactics of disapproval, disapproval, comparison, contrast, reproach, condemnation or discredit that may cause conflicts (evaluation strategy); 4) support and correction of students' mistakes with the aim of creating ultimate conditions for forming the personality with the tactics of emphasizing positive information, compassion, encouragement, and positive criticism being most efficient (fostering strategy); 5) receipt of objective information during the cognition process, formation of skills and a certain statement of values with the tactics to be used being direct enquiry, causation of verbal and non-verbal actions, verification and clarification in contrast

to the tactics of provocation or doubt, which may result in a conflict (control strategy).

Thus, effective communication may be organized only provided establishing the mutual understating. It fosters formation of the student's personality as well as their self-awareness. Due to the fact that this joint activity of the lecturer and students forms the basis for the cooperation strategy within the framework of the learning process, the urge for communication is one of the main incentives of joint practical activity. Communicators attain their aims through the application of varying forms of communication, namely speaking, writing, listening, different exercises directed at the formation of both linguistic and communicative competences [1; 80-82].

Implementation of the explanatory strategy at English classes presupposes the use of the such speech patterns as «Let's start our class...», «Today, we are going to...», «First... and then / next ...», «From the beginning of the page...» (tactics of naming, specification), «Look at the list of non-progressive verbs. These verbs cannot be used when you want to describe a process at a certain moment...», «Do you understand?» (tactics of interpretation, paraphrasing, explanation). Organization strategy application in class is reflected in the use the following phrases: You are welcome to pick two cards...», «It's time to go. It's break-time...», «Interview someone else, please», «Stand up and find another partner», «Who would like to say something?», «Do you agree...?» (tactics of invitation), «Can you

join the other group?», «Can / could you give out these papers, please?» (tactics of request), «Please, pay attention, everybody!», «So now, listen to», «I have a question for you» (tactics of attracting attention).

Application of the evaluation strategy is crucial for the learning process due to the fact that it enables not only to foster further involvement in classes and students' interest as well as incentivize them, but also to provide regular feedback. Tactics of praise and compliment can be considered the most effective tactics within the cooperation strategy and they presuppose the use of the following speech patterns: «Good!», «Excellent!», «Well done!», «Brilliant!». It is important to use phrases such as «I'm really impressed. I knew you could do it!», «You speak very fluently» in order make a compliment, «That's much better! You're really improving!», «Your marks are getting better all the time.» for comparison, «I'm afraid that's not quite right», «You can't say that, I'm afraid...», «Good try, but not quite right», «I was a bit disappointed with your efforts...» for mitigating comments.

The fostering strategy encompasses tactics of compassion and encouragement, which presuppose the use of phrases «Don't worry, it'll improve», «Don't worry, I'm sure you'll do better next time»; «You still have some trouble with pronunciation», «You need more practice with these words», «You'll have to spend some time practising this» or positive criticism of the activity. Implementation of the control strategy in class stipulates the

use of the following phrases: «What's the English word for ...?», «What does ... mean?», «Can you write it on the blackboard, please?» for direct request, «Tell me the difference between A and B, please», «Are you ready?», «Any questions so far?», «Who knows the answer?», «Have you done your homework?» for verification or clarification.

Therefore, effective use of the communication strategies under study enables communicators within the learning process framework to attain their aims through the application of various forms of communication, namely, speaking, reading, listening, writing, doing some tasks aimed at the formation of linguistic and communicative competences. The process of cooperation involves a number of means for the achievement of a common goal by all the participants of communication.

On balance, effective selection of communicative strategies provides for the attainment of the common aim in the ultimate way. The nature of communication and its outcome depend on the communicative intentions of the communicators. The interaction between the participants of communication is characterized by common role expectations, rapid formation of the common understanding of the situation and mutual empathy. The strategies of politeness, sincerity and trust as well as the strategies of cooperation and compromise, which foster effective organization of verbal communication, can be considered the strategies of cooperation and they presuppose application of such tactics as proposal, consent, concession, approval and compliment.

Література

1. Аверьянова С.В. Коммуникативные стратегии при обучении устному деловому общению на занятиях по иностранному языку в высшей школе // Российский внешнеэкономический вестник. – 2013 – № 3 – Режим доступа: <http://cyberleninka.ru/article/n/kommunikativnye-strategii-pri-obuchenii-ustnomu-delovomu-obscheniyu-na-zanyatiyah-po-inostrannomu-yazyku-v-vysshey-shkole>
2. Анохина В.С. Стратегии и тактики коммуникативного поведения в малой социальной группе (семье) // Вестник Ставропольского государственного университета. – Ставрополь, 2008 – №56– Режим доступа: <http://vestnik.stavsu.ru/56-2008/11.pdf>
3. Сухих С.А. Прагмалингвистическое моделирование коммуникативного процесса / С.А. Сухих, В.В. Зеленская.– Краснодар: Кубанск. гос. ун-т, 1998. – 159 с.
4. Яшенкова О. В. Основы теорії мовної комунікації: навч. посібник [Електронний ресурс] – 2010. – Режим доступу: <http://filex-ie.ru/default/>

СУБСТАНТИВНІ СЛОВОСПОЛУЧЕННЯ У ДОСЛІДЖЕННЯХ ЛІНГВІСТІВ.

Дроф'як Надія Іванівна

Асистент кафедри іноземних мов Факультет міжнародних відносин
Львівський національний університет Ім. Івана Франка

Ключові слова: субстантивне словосполучення, детермінатив, асиндетичний зв'язок, ядро.

Key words: substantival phrase, determinative, asyndatic connection, nucleus.

Субстантивні словосполучення з асиндетичним типом зв'язку між його компонентами становлять вагомий прошарок у системі номінативних одиниць мови. Питання про природу цих конструкцій полягає у визначенні природи двокомпонентних структур типу N+N, які є безпосередньо складовими частинами розглядуваних словосполучень.

Існує декілька точок зору на природу зазначених структур, серед яких виділяються три головні погляди. Їх класифікують як словосполучення, складні слова або проміжні утвори. Лінгвісти, які відносять такі структури до словосполучень, вказують на можливість заміни компонентів іншими словами, наголос на обох елементах, на відміну від складного слова з наголосом на першому елементі, збереження компонентами утворів свого значення й здатності виражати окреме поняття навіть у тому випадку, коли словосполучення в цілому передає тільки одне поняття[6].

Другий погляд на природу словосполучень типу N+N дано в працях Тер-Мінасової. Усі конструкції такого типу розглядаються як складні слова,

незалежно від того наскільки ідіоматичними вони є, і, звичайно, незалежно від орфографії. Усі комплекси з першим іменним компонентом, на відміну від словосполучень, які складаються з означення прикметника, відносяться до складних слів [7].

Згідно з третім поглядом, усі конструкції не можливо поділити на дві групи, на два полюси – обов'язково треба виділити проміжні випадки, які частково відповідають категоріальним ознакам як словосполучення так і складного слова. Д.І. Квеселевич, відносить структури типу N+N саме до таких проміжних утворів. Часто їх називають номінативними біномами, що інкорпоровали властивості складних слів і словосполучень [2].

Як вважає більшість лінгвістів, атрибутивні компоненти в розглядуваних словосполученнях виражені іменниками в загальному відмінку, оскільки вони належать до класу, що може оформлятися артиклем, мати закінчення множини, виконувати синтаксичну функцію ядра й не утворювати деривативів за типом прикметни-

ків. Існують й інші думки щодо статусу атрибутивних компонентів у розглядуваних словосполученнях, оскільки можливість атрибутивної функції для загального відмінка і парадигматична неоформленість прикметника породжують труднощі в категоріальній локації першого елемента в словосполученні типу *gold ring* (A+N)[3].

Інші лінгвісти, такі як Е.Метьюз, вважають, що залежні компоненти субстантивних словосполучень розміщені в певній послідовності, а також досліджують закономірності їх розташування, здійснюють морфологічну й семантичну класифікацію компонентів. Вони вказують на те, що прикметники розташовані в субстантивних словосполученнях між ядром і детермінативом, а також виділяють семантичні підкласи серед залежних компонентів і фіксують позицію кожного щодо ядра-іменника [4].

Автори трансформаційних граматики висвітлюють багато аспектів структур N+N. Аналізуючи детермінативи, вони докладно досліджують їх морфологічний склад. Особливу увагу приділено двом аспектам вивчення субстантивних словосполучень – зовнішньому (відношення між компонентами словосполучень) і внутрішньому (роль N+N у реченнях), тобто зв'язок структури із її синтаксичними функціями. Однак окремі моменти аналізу, як, наприклад, трактування поняття “субстантивне словосполучення”, не дають можливості повного опису ієрархічних відношень між його компонентами та їх обсягу, крім того,

іменниками вважаються не морфологічні класи слів, а слова, що займають позицію підмета в реченні.

На відміну від згаданих праць, дослідження Н.Ф. Іртенєвої відображають й охоплюють усі сучасні тенденції аналізу структури іменникових фраз, а саме: теорію детермінативів, пре- та постдетермінативів, складних детермінативів, проблему артикля, класифікацію іменників й іменникових фраз, порівняльні дослідження іменникових фраз в англійській і російській мовах [5]. У дисертаційній праці дослідниця характеризує бінарні іменникові фрази, які складаються з детермінатива та ядра-іменника, семантику детермінативів, класифікує бінарні іменникові фрази відповідно до сполучення з детермінативами на денотативні й референтні, аналізує полікомпонентні регресивні іменникові фрази, порядок слідування атрибутів у них, роль іменникових фраз у текстах художньої та наукової літератури.

Субстантивні словосполучення також поділяються на *регресивні*, *прогресивні* й *рамкові*. У прогресивних іменникових фразах залежні компоненти розташовані справа від ядра-іменника, а в регресивних іменникових фразах, відповідно, – зліва. Термін “рамкова структура” зустрічається у працях І. Калиновської, який дослідниця вживає для позначення обрамленого розташування залежних компонентів [1]. Найчастіше зустрічається обрамлена структура ядра, тобто двостороннє розташування залежних компонентів щодо ядра-іменника.

Отже, асиндетичне субстантивне словосполучення – це синтаксична конструкція, до складу якої входить щонайменше два іменники (один з яких є ядром словосполучення) та один чи декілька залежних компонентів. Подальше дослідження таких синтаксичних структур варто зосередити на проблемі детермінативів, які часто виступають складовою частиною таких граматичних конструкцій.

Література

1. Калиновська І.М. Функціональні й семантичні характеристики рамкових іменникових фраз (на матеріалі художньої прози англійської мови) // Філологічні студії. – Луцьк: Академічний дім, 2003. – № 3. – С. 80-87.
2. Квеселевич Д.И. Интеграция словосочетания в современном английском языке. К.: Вища школа, 1983.-15 с.
3. Левицький А.Е. Функціональний підхід до аналізу номінативних одиниць сучасної англійської мови // Вісник Харк. нац. ун-ту ім. В.Н. Каразіна. – Харків: Константа, 2000. – № 471. – С. 137-144.
4. Матезиус В. Язык и стиль // Пражский лингвистический кружок. – М.: Прогресс, 1967. – С. 444-523.
5. Иртеньева Н.Ф. Именная фраза с предименными атрибутами в современном английском языке: Автореф. дис.... канд. филол. наук: 10.02.04 / Моск. гос. пед. ин-т иностр. яз. им. Мориса Тореза. – М., 1977. – 44 с.
6. Слюсарева Н.А. Проблемы функционального синтаксиса современного английского языка. – М.: Наука, 1981. – 207 с
7. Тер-Минасова С.Г., Гвишиани Н.Б. Можно ли опровергнуть учение о словосочетании? // Научные доклады высшей школы. Серия Филологические науки. – М.: Наука, 1977. – № 2. – С. 61-67.

EFFECTIVE WAYS OF USING INFORMATION AND COMMUNICATION TECHNOLOGIES IN TEACHING EFL

Gulzira Eshchanova

– the teacher of the public education retraining and upgrading regional center under the Nukus State Pedagogical Institute.

***Resume:** This article researches the effective ways of using ICT in the classroom to raise interest of learners with the help of high technology. Nowadays ICT plays a great role to develop language skills.*

Nowadays in our country the Government of Uzbekistan pays a great attention to the teaching and learning foreign languages, especially English. The difference now, is that the internet and modern technology has done a wonderful job is bringing the rest of the world together all in the convenience of your home, office or classroom. I would like to say that technology will not replace teachers, but it will defiantly be a plus, if used correctly, in the EFL classroom.

In English, technology includes cameras, audio equipment, computer technology, video equipment, overhead projection devices, scanners, printers, CD equipment almost any device that can access, present, manipulate and communicate words, sounds and images to enable us to create meaning.

Teaching foreign language has always been faced with many challenges. Of those challenges, authenticity of materials is at the top of the list. Being able to get materials that are up to date is a plus in the English language classroom. Many of the books, cassettes, videos and CDs are usually out of date by the time they hit the classroom. This usually poses a problem for teachers because they are

usually stuck to using only the materials at their place of work.

Many English language classes are taught outside of English speaking countries. Thus adding other obstacles to learning the new language. The environment as we know plays a big part in the development of the new language. Now, with the aid of technology, more specifically, the internet, real authentic English instruction can be brought to the classroom. Teachers are able to use the internet to get information on topics that are introduced in the materials that the students have in hand. Up to date video clips can be watched in order to add more to a lesson. Listening comprehension can be assigned individually so that students are able to listen to other English speakers from abroad in order to practice and reinforce what they already know.

Authentic material on the internet has been growing and growing. There are websites that are added daily in regards to English language teaching. One of the best advantages of assessing this kind information is that it comes either free or a small fee or subscription has to be paid. Either way, the small price that has to be paid is far less expensive and practical

than taking a field trip every class to another English-speaking place. With the use of the internet, you are able to bring the World of English right into your EFL classroom.

The global spread of English over the last 40 years is remarkable. It is unprecedented in several ways: by its increasing number of users of the language; by its depth of penetrating into societies and by its range of functions.

Worldwide over 1.4 billion people live in countries where English has official status. Scientists comment that there has never been a language so widely spread or spoken by so many people as English. One out of five of world's population speaks English with some degree of competence. Hereby over 70% of the world's scientists read English, about 85% of the world's mail is written in English. And 90% of all information in the world's electronic retrieval is stored in English. And the most surprising fact is that the number of people who speak English as a second or foreign English exceeds the number of native speakers. In addition English is used for more purposes than ever before. And one in five (over one billion) is studying English nowadays.

On the other hand Technology is an ever-increasing part of the English language classrooms nowadays. Technology is becoming increasingly important in both our personal and professional lives and the learners of English are using technology more and more. Therefore the problem how to teach English with technologies is very actual for every teacher nowadays

Although the use of ICT by both English students and teachers is very important today, the use of technology in the classroom will become more popular. There are many reasons for it:

- Such students are growing up with technology and it is a natural and integrated part of their lives. For us the use of technology is a way to bring the outside world into the classroom. And some of us will become teachers ourselves.

- English as an International language, is being used in technologically mediated contexts.

- The Internet presents us with the new opportunities for authentic tasks and materials.

- The Internet offers excellent opportunities for collaboration and communication between learners who are geographically dispersed.

- Technology is becoming increasingly mobile. It can be used not only in the classroom, lecture hall or computer classroom, but it can also be used at home, on the way to school, at any place on the planet.

- Using of ICT tools give learners a great practice in all of four main language skills – speaking, listening, writing and speaking on the principally new and effective level. During teaching practice as a student-teacher of English I tried to bring computers, technology and the Internet to my classes. And I found a lot of advantages of using ICT in teaching English. As for grammar, the increase in the number of interactive exercises on CD-ROM and the web has undoubtedly benefited the learners. Students can

practice 24 hours 7 days a week and receive instant feedback.

Using ICT provides many benefits in studying vocabulary; it allows students to cross-check between bi-lingual dictionaries and mono-lingual dictionaries, and encouraging them to review language. In the area of the receptive skills, listening and reading, the effect of technology has been huge. The Internet has provided a vast range of material, offering many more opportunities for exposure to authentic materials, both audio and text. There are two kinds of reasons for using computer technology in English. First there are the benefits to teachers and students from including computer technology in any learning area:

For students technology can:

- be very motivational
- be the source of a significant amount of reading material
- be fun – and when it's fun you learn!
- help students to produce excellent published work

For teachers technology can:

- allow for the easy production, storage and retrieval of prepared materials such as certificates and work required sheets.
- free up communication with other teachers
- help teachers to find information easily
- assist good teaching but not replace it!

Secondly, there are the challenges and opportunities presented by computer

technology that make it an increasingly important part of English in particular. These include:

- the emergence of new kinds of texts and the consequent need to teach students to create and use these texts effectively;
- changing social practices associated with communicating via computers and the consequent need to teach students how to make judgments about appropriate use of different avenues of communication;
- the pervasiveness and power of texts created through computer technology and the consequent need to teach students to be critical readers and viewers of such texts.

Internet in education have been disparaged as: *Answers in search of a problem*. And certainly many computer activities of dubious pedagogical value have been devised in the past simply to justify the existence of an expensive computer in the classroom. Nowadays, however, I think it is much more clearly understood that the computer can play a useful part in the language class only if the teacher first asks: *What is it that I want my learners to learn today, and what is the best way for them to learn it?* In most cases, the **answer** will probably not involve the computer, but there will be occasions when the computer is the most suitable and, for the students, most enjoyable way to get the job done.

METAPHOR BORROWINGS IN PSYCHOLOGICAL DISCOURSE

Roman Dudok., Ol'viya Vysotska

– *Lviv Ivan Franko National University*

The features of metaphorical borrowings from other European languages and national variants of English in psychological discourse are explored. During the research, it was discovered that metaphorical borrowing explodes a number of characteristic properties and is an important factor in the process of cognitive creation. In the paradigm of the professional term, the key role of metaphorical and metonymic factors is traced. It is emphasized that the metaphor as a linguistic and cultural phenomenon is the most important tool of self-knowledge and knowledge of the world as one of the most effective means of pragmatic influence on the recipient. Metaphorical borrowing is researched as the result of interlanguage contacts, the phenomenon of interference, penetration and their functioning from other European languages to contemporary English. A conclusion is made about the formation of a metaphorical sense or a collection of meanings that denote the class of objects, phenomena, actions on the common, similar feature of the nomination of another class of object / individual.

Key words: foreign language metaphorical borrowings, interlanguage contacts, metaphor, nominating unit, interdisciplinary discourse, cognitive information, communicative role of metaphor, cognitive science.

Formulation of the problem. In the period of globalization of the world, borrowing from the other European languages and national variants of English is becoming increasingly important. Such a foreign language interaction continues to play a significant role in the formation of English psychological discourse. Considering the problem and trends of borrowing research in the theory of linguistic contacts, we find out its connection with the recipient language and the degree of lexical assimilation. Language contacts depend on the extra-language factors, and therefore, in particular, metaphorical borrowings require a comprehensive in-depth linguistic analysis.

Analysis of recent research and

publications. The modern stage of development of linguistic thought is characterized by general attention to semantics and interlingual metaphorical borrowings in the professional and in particular psychological discourse (K.Allendorf, Y.Apresian, I.Arnold, L.Vasiliev, A.Vezhbitskaya, B.Golovin, S.Gursky, T.Kandelaki, S.Katsnelson, N.Komlev, O.Kubriakov, V.Leichik, D.Lotte, B.Plotnikov, J.Sternin, G.Frege, L.Antal) and others.

This allowed a new look at the semantic peculiarities, interlingual metaphorical interactions, the peculiarity of their functioning and the patterns of education. The current interest in linguistic science in the plane of which there are metaphorical processes and their interlingual borrow-

ing, in particular, by such researchers (I. Humovskaya, O.Gutiryak, E.Derdi, V. Karaban, Z.Kudelko, G.Fögel, O.Harchenko, by the expansion of their boundaries of M.Alefirenko, A.Dyakov, Yu.Zatsny, T.Kyyak, V.Levyts'kyi, E.Skorohod'ko, J.Sokolovs'kyi), brings us closer to understanding the importance of interlanguage metaphorical borrowings, and enables knowledge of the potential of their hidden meanings.

Identification of previously unresolved parts of the general problem. Problems of theoretical comprehension of lexical-semantic processes that appear during metaphorical borrowing are reflected in the studies of O. Akhmanova, S. Berezhan, V. Vinogradov, S. Ignatova, L. Lisichenko, R. Pomirko, S. Semchyns'kyi and others. In the writings of linguists who study the processes of assimilation of lexical elements in the lexical-semantic system of the recipient language, numerous criteria for assimilation are proposed. This is a study of scholars: the Latin language (A. Matveev), the influence of the English language on German (Yu. Korotkikh, A. Mayorov, N. Polishchuk, H. Bass, B. Karstensen), the French language in German (V. Komlev, L. Rybakova), Franco-Spanish linguistic contacts (R. Pomirko, E. Haugen, J. Du Bois, M. Pidal), Italian borrowings into English (M. Prat), Anglo-Americanisms in modern French (M. Bragin, W. Weinreich, S. Semchyns'kyi) and others like that.

The purpose of the article is to investigate the general laws of foreign language metaphorical borrowings in psychologi-

cal discourse. Prove that metaphorical borrowing from English is one of the most productive ways of expanding and enriching the vocabulary of the language. Identify the potential of their meaning in the English psychological discourse through the metaphorical borrowing in the process of foreign language interaction.

Presenting main material. In the paradigm of metaphorical models, we are tracing the role of metaphorical and metonymic factors of thought creation. Such interlingual metaphorical borrowings, as tools for the design and transfer of new meanings, involve the emergence of a metaphor as the most urgent way to detect the mechanism of the formation of new meanings. For example, metaphorical content is filled with the word bridge – a bridge that connects the virtual and real worlds (just as a real bridge connects two banks of the river); a bridge in understanding – a bridge of understanding; to bridge the gap in understanding between different cultures – fill a gap in understanding between different cultures; to burn one's bridge – to burn bridges, to end the old life, to bridge over the difficulties – to overcome difficulties; [10].

Undoubtedly, the metaphor as one of the fundamental forms of human thinking is the result of the “break-through” of meanings from the hidden depths of human consciousness into the surrounding reality [3]. Analysis of factual material shows that metaphorical borrowing is an important layer of replenishment of modern English. They provide a proper understanding of the

communicants of the relevant field. Examples illustrate that the metaphor has no meaningful constraints; it, with the preservation of the semantic invariant sign, becomes a productive means of terminology. His feelings fluctuated between excitement and depression – His feelings fluctuated between enthusiasm and depression. Trying to understand the mechanism of the formation of metaphorical meaning, one must imagine that the metaphor is a collection of meanings that denote the class of objects, phenomena, actions on the common denominator of the nomination of another, similar to this class of object or individual.

Consequently, with the help of a metaphor, one can express an opinion in the same way as with another word [4, p. 129-134]. In the process of knowledge of the surrounding reality, we first compare the concept, the phenomenon, find a similarity between them, and to consolidate our knowledge, we give a new object, the concept of the name is already known to him. Therefore, the metaphor does not appear in context as something completely new, it implements a number of features of the subject exactly that corresponds to a particular speech act and is at the basis of thinking [7].

Similarly, metonymy may contain the specification of the lexical meaning, and generalization is the “transition” to the corresponding generalized value. Such a metonymic categorization causes that the value as if “overgrown” own frameworks; its form constantly becomes an expression of the corresponding categorical value. We compare the interpre-

tation of a number of phenomena as semantic “transitions” from one part to another and vice versa, that is, in the plane of action of the synecdoche as a metonymic transposition, where the part is replaced by the whole: to feed many mouths (people) – to feed many mouths (in the meaning of people); or the Crown – the “crown”, the power of the monarch, the supreme power.

Given that the metaphor represents the vertical axis in semantic processes, it is quantitatively, as a productive terminological means, dominated by metonymy. Therefore, the metaphor is primarily a semantic shift in meaning, and metonymy is a semantic shift in the reference, such as: to digest – where the verb to digest food acquires connotations to ponder, contemplate; assimilate; to digest facts (events) – to think facts (events); He read fast but did not digest anything – He read fast, but did not learn anything. If a metaphor occurs only within the same value, then the metonymy, between its various categorical values, is: a fleet of fifty sails – a fleet of fifty sailboats; foot – “leg” and “infantry”; hand – “hand” and “worker” [11].

Active processes of metaphorical borrowing, occurring in psychological discourse, are accompanied by a significant variation of names and cause the need for its streamlining and unification, since it speaks of English as a language as a producer of modern, up-to-date technologies. Interlingual interference, reflecting various manifestations of social development. The English language was replenished by assimilating Latin, Greek,

French, Italian, Spanish and other borrowings. Over time, the English language itself began to “export” to other languages its own vocabulary, and today it has become the main source of replenishment of the vocabulary of the European languages [5].

For example, “dirty money” was acquired illegally and accumulated, usually in the form of currency bills; blue chips – (blue chips represent the probability of the highest profits) shares with the highest status of lending to economically strong companies; balloon payment – a large final payment – “a large balloon payment at the end of an operation”, for example, when part of the debt is returned, [10] are increasingly integrated into other European languages.

In our analysis, we use the term adaptation associated with the processes of incomplete assimilation, whereas the facts of complete assimilation denote the term integration. In our opinion, the penetration of metaphorical borrowing into English was largely dependent on the Norman language superstar, who initiated French-English language contacts. French vocabulary served as a favourable ground for the development of word formation processes in English, influenced the adaptation of the metaphor directly and indirectly, filled those areas in which the English language lacked its own means of expression, [9] in particular in the vocabulary related to science, humanities, sphere of trade, political life: lesson – lesson; library – library; market – market; parliament – parliament; tension – voltage; solitude – loneliness; rapport – mu-

tual understanding and so on.

An important phenomenon of the influence of some languages on others is the spread of the so-called “folk” metaphors, where the association of images is so obvious that it is easy to recognize how the same metaphor appeared spontaneously in carriers, not related either to time or distances, nor language, or race or cultural level. For example, the English word “eye of a needle” has an analogue in different languages and dialects, for example, a common metaphor in the Spanish *ojo de aguja* and a humanitarian termic combination a critical eye – a critical look; an eye-witness to the crime is a witness of a crime.

Intensive use of metaphorical borrowings in English naturally receives an ambiguous assessment of linguists: on the one hand, researchers note a certain enrichment of the language, interlingual approximation of assimilated elements, on the other hand – overloading the native language with foreign-language terms, which is mostly the cause of groundless elimination of their own correspondences [8]. For example, ten years ago, the word hardware and software seemed to make translations impossible, but now they are widely used by carriers of different languages. Some words of Latin and Greek origin have long been adapted in other languages: sports, penalty, epoch, chemist, confetti, incognito, etc. Most of the newest metaphorical borrowings from the English language nominate new phenomena, that is, such neologisms are necessary, they are associated with the emergence of a new denotate:

extreme; shaping; bodybuilding; second-hand; modem; pager; file, etc. According to various estimates of scholars, 75-80% of Anglo-American borrowings, especially in such humanitarian sectors as economics, politics, and others, come into the European languages in other European languages; underground; grant; dealer; driver; cash; imagemaker; thriller; show-business; showman; fitness; babyboom; fastfood; hotdog.

Metaphorical borrowings, which are now often used in the media and in professional literature, have some rethinking and have entered a spoken language, for example, from the American national variant. In particular, pri-ma-ries are primaries, primary elections in the United States, which were previously used only in special scientific and official texts. The barter, which belonged purely to the sphere of the economy, is now used at the household level in the sense of any exchange. Examples of "simplification" of semantics of the word are found among many borrowings from the English language. For example, the nominative value is preserved in the native language in the borrowing of a sandwich - a sandwich, a person carrying two billboards that hang from one shoulder, one ahead, the other behind in the integration process remains unknown to the native speakers of the recipient language.

The productive indicator of adaptation and the occurrence of borrowing into English is word processor assimilation. The researchers interpret it as an assimilation of the language of the borrowed lexical material form because of

the greatest approximation of its phonetic, graphic, grammatical and semantic characteristics to the norms of the recipient language.

For example, reconsideration of French borrowings for the designation of new concepts is a process that encompasses a broad thematic spectrum. For example, the English language borrowed the legal terms directly from Latin, their form varied by analogy with the already existing French terms. Assimilation of the Latin terms from French and other Romanesque languages was accomplished by the reduction of Latin endings or the change of morphemic segments in accordance with the phonetic laws of the development of European contacting languages [1]. For example: E. justice <O.E (old English) justice <L. Justitia; E. contract <O.F. (old French) contract <L. Contractus; E. license <F. license <L. licentia; Commission <F. Commission; convention <F. convention [10].

Borrowing as a result of the development of connotative semantics was carried out on the basis of metaphorical transfer. In the connotation of the word, we isolate the smallest components of the nanoscience that are not decomposed by component analysis. For example, legal bribe <O.F. bribe, which in Old French meant a piece of bread, alms, subsequently acquired additional meanings and nanosemics - survival through alms and professional begging. The last semantic shades contributed to the appearance of negative connotations of fraud, robbery, extortion, bribe, which the English language implemented in the col-

lective sense of the looted property, black-mail, etc. Consequently, metaphorical borrowing is a consequence of convergence of nations on the basis of economic, political, scientific interests and cultural ties. Migrating from language into language, from culture to culture, they acquire phonetic, morphological and semantic layers, adapting to adaptive autochthonous meanings [2, pp. 11-26].

The flow of Anglicisms began to fill the Spanish language rapidly as a result of the political and economic expansion of the United States, whose cultural contacts caused a particularly intense penetration of English terminology into Spanish and vice versa (Spanish *determinacion*, *discusion*, *importante*, *resolucion*, English *whiskey*, *record*, *futbol*, clubs). However, the first came through the Spanish terms in the military sphere: *Isp. usaje* - ability to own weapons (cf. *use-use*), *isp. batalla* is a battle line, *armada*, *armada*, the invincible armada of the East. "invincible Armada" (1588). The interlingual correlation of derivative and semantic characters is due to the use of genetically identical suffixal morphemes and their adequate synthesis to motivating foundations. Based on the scientific principles of the theory of linguistic contacts, we can state that non-adapted phenomena are socially determined, due to modern intensive linguistic contacts, is the long-term affiliation of the system of the recipient language, without special phonetic-morphological assimilations.

Thus, Italian borrowings, which appeared in English through French, are mainly related to marine terminology.

The reasons for the massive invasion of the Italians in English are to strengthen the political and cultural contacts between the two peoples in different periods of history. Attention is drawn to the fact that there is no complete fixed tokens, complex words, conversion entities, etc. Examples can be illustrated by: *cupola*, *pedestal*, *madrigal*, *fresco*, *canzone*, etc. Here it is worth crediting a group of borrowings, which denotes exclusively Italian realities: *magnifico* – a Venetian merchant; *biretta* – the main collection of the Catholic priest, who later received the expanded value; especially the terms of music, painting, architecture and art: *soprano*, *cantata*, *fantasia*, *aria*; *trio* and so on. In the affix word formation system, according to our observations, one third of the Italian borrowing takes part. The intensity of this process can be traced back to the following derivatives: *macaronism*, *duelist*, etc.

Thus, we can convincingly argue that metaphorical borrowing from English is one of the most productive ways of expanding and enriching the vocabulary of the language. The tendency for the integration of linguistic units is the main component of the internationalization of Anglo-Americanism, which can be borrowed in one or more meanings [6, pp. 122-127]. During the analysis, borrowings from different special fields were identified, for example, those that express the basic concepts of the theory of economics and the main concepts of political economy: *banking* (*Accounting*, *Bond*; *Cash*; *Change*), *stock exchanges* (*Broker*; *Dealer*), *external* and *Leasing* (*Clearing*;

Dumping); Business (Manager; Know-how; Joint-venture). English economic terminals also penetrate into the industrial Germanic language, such as: bill of lading; letter of credit; small business; time charter [11].

Conclusions and perspectives of further research. The analyzed material gives grounds to conclude that half of Anglo-American metaphorical borrowings are involved in the processes of interlingual interactions - which are subordinated to the word-building systems of contacting languages. According to our observation, the metaphor in English is borrowed in other European languages by a dynamic stratum of lexical composition, which moves from the periphery of the lexical system to its nucleus. Interlingual relationships have caused innovation on the phonological, morphological and semantic levels. In the presence of modern integration processes, key sources of English language supplementation have been identified. Comprehensive study of the mechanisms for the introduction of foreign language metaphorical borrowings into modern English can be a prospect for further scientific research. Relying on the provisions of the theory of language contacts, we argue that unadapted language phenomena are primarily due to socially significant, intense scientific and economic contacts. The proposed analysis of interlanguage contacts has further prospects for research in semantics (semasiology), terminology and invariantology.

LIST OF REFERENCES

1. Arutyunova N.D. Language metaphor (syntax and vocabulary). / N.D. Arutyunova // *Linguistics and Poetics*. – Moscow, 1979.
2. Gak V.G. Metaphor: universal and specific. / V.G. Gak // *Metaphors in language and text*. – Moscow, 1088. – P. 11-26.
3. Dudok R. The problem of meaning and meaning of the term in the humanities: monograph / Roman Dudok. – Lviv: Published. Center of Ivan Franko LNU, 2009. – 358 p.
4. Dudok R.I. Stylistic figures and their semantic function. / R. I. Dudok // *Bulletin of Kharkiv National University named after V.N. Karazin № 725 / orn.* edit I.S. Shevchenko – X.: Constant, 2006. – Vip. 48. – P. 129-134.
5. Zhiul' K.K. Thought, word, metaphors. / K.K. Zhiul' // *Problems of semantics and philosophy of "lighting"*. – Kyiv, 1984. – 304 pp.
6. Karaban V.N. Reconstruction of a metaphor for the translation of poetry from Russian into English / V.N. Karaban // *The theory and practice of translation. Mezhd Vedic Rep. Sat – Extract 3*. – Kiev, 1980. – P. 122-127.
7. Lakoff D. On generative semantics / D. Lakoff // *New in foreign linguistics*. – Extract 10. – M., 1981.
8. Paducheva E.V. Metonymic and metaphorical transitions in the verb paradigm to assign / E.V. Paducheva // *Typology and theory of language. From description to explanation. To the 60th anniversary of Kibric A.B.* – M., 1999.
9. Telia V.N. Metaphor as a model of semantic production and its expressive

and evaluative function. / V.N. Telia – In the book .: Metaphor in language and text. – M., 1988.

10. Webster's New Encyclopedic Dictionary. – New York, 1992 – 2759 p.

11. Hornby A.S. Oxford Advanced Learner's Dictionary of Current English. – Oxford Press. – 2001 – 792 p.

EVOLUTIONAL AND PSYCHOLOGICAL ORIGIN OF THE METAPHOR

Ol'viya Vysotska

– Lviv Ivan Franko National University

The article is devoted to the evolutionary and psychological origin of the metaphor. There were formulated principles that correlate the literal meaning of the word with its metaphorical meaning. It is noted that the basis of the statement is the "basic metaphor", which enables the development of the outside world, its knowledge and comprehension.

It is proved that the use of a metaphor transmits the linguistic sense of individual elements and language correlates of this meaning, which are set by means of already known meanings. As a conclusion, the metaphor in the general sense is considered not only as a linguistic phenomenon, but as one of the constitutional conditions for the existence and functioning of the language.

Key words: *evolutional and psychological origin of metaphor, metaphorical meaning, literal and metaphorical statement, basic metaphor, mythological metaphor, linguistic metaphor.*

Formulation of the problem. A problem of the metaphor's functioning in linguistics in its evolutionary-psychological dimension is a particular case of the more general problem, which needs further research. First and foremost, researchers are faced with the key question of how one can use words with a completely different meaning. How can it be able to report something in those cases where the speaker and the recipient know that the meaning of the statement does not correspond literally to what is meant? It should be noted that the problem of the evolutionary and psychological origin of the metaphor requires further analysis, since it covers the relationship between the meaning of the word, on the one hand, and the bearer of the language, on the other.

Analysis of the recent research and publications. Attempts of evolutionary and psychological origin in the metaphor are found in the works: Z. Freud, G. Bloom, V. Rotenberg, D. Gordon, J. Lacoff, M. Johnson and others. A comprehensive analysis of metaphorical meanings has been carried out in the scientific works by N.D. Arutyunova, T.S. Vershinin, V. Z. Demyankov, S.P. Denisov, V.I. Karasik, Yu. M. Karaulov, O.S. Kubyakov, G. G. Pocheptsov, A.P. Chudinov, O. Y. Shaigal, etc. Metaphorical statements serve as the basis for the numerous number of semantic entities that explode the evolutionary and psychological vector. It was in this perspective that metaphorical statements were studied by foreign scholars: Asch S. E., Monroe S. Beardsley, Nemetz A., Percey W. and others.

The purpose of the article is to explain how, what the speaker implies, is different from the meaning of the statement itself. What allows the speaker and the recipient to understand metaphorical statements? How to explore the differences of metaphorical utterances from other types in which the metaphorical meaning does not coincide with the literal?

The task of the article is to formulate the principles that correlate the literal meaning of the word with its metaphorical meaning. To understand metaphorical statements that go beyond our knowledge of literal meanings in metaphor theory. From the point of view of the listener to explain how one understands the meaning of the speaker's speech, which is a key task.

Identification of previously unsettled parts of the general problem. A metaphorical meaning, different from the literal one, puts a number of questions before the researchers of the language theory and communication. What is a metaphor and how is it different from literal statements? Why do we use metaphorical statements instead of saying exactly what we mean? How do metaphorical statements function, in other words, how can they tell the recipient with their help, not what they say, but what they really mean? Why are some metaphors, so to say, "lucky", while the others are not? Here we want to emphasize the reader's attention to the fact that the problem of the evolutionary-psychological metaphor functioning was not objectively investigated and required a separate scientific

investigation.

Presenting the main material.

Since one of our tasks is to explain the differences of metaphorical statements from literal ones, then we must first describe the literal words. Most investigators believe that we know how literal words function and when analyzing metaphors do not consider it necessary to dwell on the problem of separating metaphorical statements from literal ones. To describe the literal predicate thoroughly and truly is an extremely complicated and confusing problem. Therefore, we are far from giving a more or less complete description of the principles of literal expression; after all, investigators only point their properties, which are necessary for comparison of literal and metaphorical statements. [1]; [2, p. 415-423].

Thus, investigators attempt to identify metaphorical elements and their expressions in two types – literal and metaphorical. In fact, in the metaphorical meaning of a word, an expression, is different from the fact that a certain word or statement actually means. Thus, we are talking about possible intentions of the speaker, even when we find out how a senseless proposition, such as "green ideas are foolishly sleeping" by Khomsky, could get a metaphorical interpretation, we are actually thinking about the conditions under which the speaker could say this sentence in any metaphorical sense, although literally it is meaningless. In order to be able to distinguish between what the speaker means by saying words, expressions, sentences, from what these words, expressions and sentences mean by them-

selves, let's call the meaning of the speaker's expression, and the second meaning of the word or sentence [3, p. 387-400].

We believe that the metaphorical meaning is always the meaning of a speaker's speech, spoken by means of metaphorical expressions, ironic statements, and indirect speech acts. Some principles are required, according to which one may have in mind something more or different from what he is talking about; these principles should be known to the listener, who at the expense of this knowledge understands what is said and implied.

It is worth noting that any description of a literal statement should be based on the notion of similarity. First, in the literal statement, the speaker implies what he says; in other words, the literal meaning coincides with the meaning of the utterance [4]. In metaphorical statements, at least one of its meanings, what is said, is different from what is meant. However, even in this case, the paraphrase (or something close to it) must contain a certain proportion of the speaker's expression, since the truth conditions here also coincide. So-called "*dead metaphors*" are especially interesting because, using oxymoron, we can say that dead metaphors are those which came out of permanent use. However, this is precisely the evidence that they still satisfy a certain semantic need [5, p. 293-307].

For the purpose of metaphorical thinking: let's go from the essence and meaning of the metaphor, in order to understand, on the one hand, unity and, on the other hand, the difference of the lin-

guistic world. After all, the metaphor itself creates a connection between the language. The origin of the metaphor is sought in the creation of a language, that is, we mean a word that, due to its original metaphor, generates and continually feeds the linguistic world. There is often the so-called basic metaphor in the heart of the statement, a language phenomenon that also needs to be explored and interpreted. A man, regardless of his desire, was forced to speak metaphorically, and not because he could not curb his language fantasies, but because he had to strain them to the extreme, to find expressions for growing linguistic expressions [6, p. 175 -180].

We are inclined to think that the modern individual metaphor is created by fantasy, whereas the ancient metaphor was much more often a consequence of necessity and in the majority owed its origin by translating the word from one concept to another, in relation to the old name. Without a basic metaphor it is impossible to master the outside world, to know and comprehend it, to comprehend and to name its realities.

Try to take a position among the theories, in the dispute over the spiritual persuasion of the language before mythology or myth in front of the language. Here it is necessary to more clearly define and distinguish the key concept of the metaphor itself, which can be imagined as a conscious transfer of the name of a unified thought into another sphere – to another idea. In this case, we are talking about a metaphor as an actual "transfer", since both values are completely defined and independent, and between them, as

between *terminus a quo* and *terminus ad quem* (something from something and something after something), the movement of ideas or concepts is realized, which led to the conversion of one to another and to replace one with another in the statement of expression. [7, p. 465-477]. If you penetrate into the essence of such a substitution and explain the extremely rich and varied use, the metaphor characteristic of this kind, that is, the deliberate identification of two conceived meanings, which are perceived differently, are returned to the basic way of thinking.

An analysis of the evolutionary and psychological study of the metaphor's origin convincingly suggests that in replacing one concept with others, certain motifs, that are in the magical worldview, especially the types of tabulation of words and names, play a key role. The use of metaphor implies that both the linguistic sense of individual elements and the linguistic correlates of this sense are asked as already known values. After the elements are determined and fixed in the language, they can be interchanged. From such a perturbation and substitution, which includes the vocabulary of language as a ready-made material, one should distinguish between the "basic" metaphor.

In the future, in our presentation of thoughts, we turn to the opposition of two ways of the concepts' formation – logical-discursive and linguo-mythological. They really have different orientations and lead to different results. The concept of the logic of discourse originates in an individual perception, which, deepening and entering into new connections, goes

beyond the limits of the initial limits. Here we can see the intellectual process of synthetic additionality, combining separate and general, with subsequent dissolution of the individual in general [8].

However, in such a connection to the general, individual does not lose his clear definition and his characteristics as he joins the totality of phenomena, and, at the same time, opposes the whole as a single and separate. Close interaction, linking one separate perception with another, does not mean their merger, since a separate "instance" of a certain type is preserved in this interaction, where the species is "covered" by the higher kind, which, at the same time, means: the species and genus remain separated from each other and do not coincide. That is, each concept has its own "sphere" that separates the genus from other conceptual branches. These diverse spheres can overlap and intersect each other, nevertheless each of them occupies a strict place in the conceptual space. In this area, the concept is preserved in the synthetic complementarity: the new relations in which it enters, do not lead to the blurring of borders, but, on the contrary, contribute to its more precise knowledge and isolation [9, p. 293-307]. It can be argued that the whole world is concentrated at one point in the focus of meaning, while those that lie beyond the focus of the linguistic and mythological notion are invisible.

It is also worth noting that the basic principle of the linguistic and mythological "metaphor" is usually formulated as *pars pro toto*. As you know,

this basic principle is subject to all magical thinking. It is logical that the one who manages any part of the whole receives in the magical sense of power over the whole. Obviously, in the long run, the unresolved question remains as to what value a part has in the structure of the whole, as it relates to other features, what function does it perform in it? The main feature of mythological metaphor allows you to more precisely define and understand the meaning and effect of what is usually called the metaphorical function of language. After all, the function permeates all human language as a whole. That is, the metaphor in the general sense is viewed not as a certain phenomenon of language, but as one of the constitutional conditions of the existence of language.

Conclusions and prospects of the study. In conclusion, we note that metaphors arise from the act of concentration, the compression of sensory experience, which creates the necessary preconditions for the formation of each language concept. This concentration is realized in various content and in different ways, so that in two perceptual complexes one and the same moment is allocated as "substantial", internally meaningful and meaningful. At the same time, it is striking that such "metaphors" of language influence mythological metaphors and become fruitful for them again. Each characteristic feature that gives impetus to the formation of the notion and designation, at the same time, serves as the union of the corresponding objects. There are not just "abstract" signs, each

word immediately turns into a specific mythological image. In the process of evolution of speech, the word becomes more and more only a sign of the concept. However, there is one plane where the word not only preserves its original false power, but also makes corresponding changes to it, maintaining to a certain extent its steady palingenesis as its emotional and spiritual rebirth.

1. Andrew Ortony. The Role of Similarity in Similes and Metaphor. — In: "Metaphor and Thought", ed. by Andrew Ortony. Cambridge University Press. Cambridge — London, 1979.

2. Billow R.M. A cognitive development and study of metaphor comprehension. — "Developmental psychology", 1975, № 11, p. 415-423.

3. José Ortega-y-Gasset. Las dos grandes metáforas. — In: Ortega-y-Gasset J. Obras Completas. Tomo II, Madrid, 1966, p. 387 - 400.

4. Henle P. Metaphor. — In: "Language, Thought and Culture", ed. by P. Henle. Univ. of Michigan Press, 1958, ch. VII.

5. Monroe C. Beardsley. The Metaphorical Twist. — "Philosophy and Phenomenological Research", vol. 22, 1962, № 3, p. 293-307.

6. Nelson Goodman. Metaphor as moonlighting. — In: "On Metaphor", ed. by S. Sacks, The University of Chicago Press, 1978, p. 175 — 180.

7. Schallert D. L., Reynolds R. E., Antos S. J. Interpreting metaphors and idioms: Some effects of context on comprehension. — "Journal of Verbal Learning

and Verbal Behavior”, 1978, Vol. 17, p. 465-477

8. Weinrich H. Semantic der kühnen Metaphor. – In: “Deutsche Vierteljahrsschrift für Literaturwissenschaft und Geistesgeschichte”, 37, 1963.

9. Wittgenstein L. Philosophical Investigations. Oxford, Basil Blackwell, 1953. “Phenomenological Research”, vol. 22, 1962, № 3, p. 293-307.

